

Emil Brumaru

Commedia dell'Arte
vol. II

LiterNet.ro
2006

»

EMIL BRUMARU

COMMEDIA DELL'ARTE

Redactori: Manuela Andrei

Editor format Adobe PDF: Manuela Andrei

Ilustrații (coperta și carte): © 2006 Devis Grebu

Text: © 2006 Emil Brumaru

Toate drepturile rezervate autorului.

Bannere: Andreea Neagu

© 2006 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader. Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărții prin intermediul altor situri, modificarea, sau comercializarea acestei versiuni, fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sunt interzise și se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor și drepturile conexe, în vigoare.

ISBN-10 volum: 973-7893-84-0

ISBN-13 volum: 978-973-7893-84-0

ISBN-10 serie: 973-7893-83-2

ISBN-13 serie: 978-973-7893-83-3

Editura LiterNet

<http://editura.liternet.ro/>

office@liternet.ro

«

»

CUPRINS

FLUTURII DIN PANDIȘPAN.....	7
ÎN DORMITOR.....	7
ÎN DORMITOR.....	8
BALADĂ.....	8
CÎNTEC.....	9
PREZENTARE.....	9
CEAS.....	10
AMNEZIE.....	10
EA STĂPÎNEȘTE.....	11
SENTINȚA.....	11
GLYCERA.....	12
EXCLAMAȚIE.....	12
PASTEL CREȘTIN.....	13
DULAPUL.....	13
APOCRIFĂ I.....	14
GLYCERA.....	14
ASTENIE.....	15
CÎNTEC TRIST.....	15
CÎNTEC DE ADOLESCENT.....	16
CERB.....	17

CERB.....	17
CÎNTEC DE TOAMNĂ.....	18
APOCRIFĂ II.....	18
RUGĂCIUNE.....	19
ÎNTREBARE.....	19
ROMANȚĂ.....	20
MAGAZIE.....	21
MAGAZIE.....	21
ÎNGER.....	22
MADRIGAL RESPINS.....	23
ADORMIND.....	23
CÎNTEC.....	24
IMN.....	24
NOCTURNĂ.....	25
CÎNTEC DE COPIL.....	25
IZVOARELE.....	26
ARĂTARE.....	26
STRĂMOȘEASCĂ.....	27
ÎNTÎMPLĂRI.....	27
ASCEȚI.....	28

((

))

<i>GÎND</i>	29
JULIEN OSPITALIERUL	30
<i>JULIEN OSPITALIERUL</i>	31
<i>JULIEN OSPITALIERUL</i>	31
<i>VERANDA LUI JULIEN OSPITALIERUL</i>	32
<i>AMORURILE LUI JULIEN OSPITALIERUL</i>	33
<i>SECRETUL LUI JULIEN OSPITALIERUL</i>	34
<i>PRIMELE TANGOURI ALE LUI JULIEN</i> <i>OSPITALIERUL</i>	35
<i>MELANCOLIA LUI JULIEN OSPITALIERUL</i>	39
<i>ÎMBĂRBĂTAREA LUI JULIEN OSPITALIERUL</i>	40
<i>JULIEN OSPITALIERUL ÎȘI AMINTEȘTE DE</i> <i>DETECTIVUL ARTHUR</i>	41
<i>MARȘUL LUI JULIEN OSPITALIERUL</i>	42
<i>ULTIMELE TANGOURI ALE LUI JULIEN</i> <i>OSPITALIERUL</i>	43
<i>III</i>	47
<i>FERICIREA LUI JULIEN OSPITALIERUL</i>	47
<i>FÎNTÎNA LUI JULIEN OSPITALIERUL</i>	49
<i>POSTUME</i>	51
<i>CONFIDENȚA LUI JULIEN OSPITALIERUL</i>	52
<i>CRUZIMILE LUI JULIEN OSPITALIERUL</i>	52
<i>ÎNSEMNAȚII DESPRE DETECTIVUL ARTHUR</i>	54

<i>ÎNSEMNAȚII DESPRE JULIEN OSPITALIERUL</i>	56
<i>BLAZONUL LUI JULIEN OSPITALIERUL</i>	57
<i>BALADA DISPARIȚIEI LUI J.O.</i>	58
DULAPUL ÎNDRĂGOSTIT	59
<i>CÎNTEC</i>	60
<i>GRAMOFON STRICAT ÎNTRE DOUĂ DULAPURI</i>	60
<i>* * *</i>	62
<i>MARȘ</i>	62
<i>HERMAPHRODITUS</i>	63
<i>* * *</i>	65
<i>* * *</i>	65
<i>ELOGIU REPARATEI (I)</i>	65
<i>BULIONUL</i>	66
<i>ELEGIE</i>	66
<i>BAGATELĂ</i>	67
<i>ELOGIUL REPARATEI (II)</i>	67
<i>ELOGIUL REPARATEI (III)</i>	68
<i>ELEGIE</i>	68
<i>DEFĂIMAREA REPARATEI (I)</i>	69
<i>DEFĂIMAREA REPARATEI (II)</i>	70
<i>CÎNTEC DE TOAMNĂ</i>	70
<i>DULAPUL ÎNDRĂGOSTIT</i>	71

GÎNDITORUL MONDEN.....	74
CÎNTEC.....	75
CÎNTICEL.....	75
CÎNTICEL.....	76
CÎNTEC.....	76
CÎNTEC.....	77
FABULĂ.....	77
SFAT.....	78
SFATURI NAIVE.....	78
POVESTE.....	79
POVESTE.....	79
POEM.....	80
ECUSON.....	80
TRANSCRIERE.....	81
TRANSCRIERE.....	82
TRANSCRIERE.....	82
TRANSCRIERE.....	82
TRANSCRIERE.....	83
TRANSCRIERE.....	83
TRANSCRIERE.....	84
TRANSCRIERE.....	84
TRANSCRIEREA TIMPULUI.....	85

TRANSCRIEREA CLIPEI.....	85
TRANSCRIERE.....	86
PLIMBĂRI.....	86
GÎNDITORUL MONDEN.....	87
BIBLIOTECA.....	87
CALIGRAFIE (2).....	88
CALIGRAFIE (3).....	88
CALIGRAFIE (5).....	89
SEPTEMBRIE.....	89
ÎNTREBĂRI NAIVE.....	90
SCRISOARE.....	90
ȚIPĂȚ.....	91
CÎNTEC DE ADOLESCENT.....	91
CÎNTEC.....	92
CÎNTEC.....	92
ÎNTÎMPLĂRI.....	93
CALIGRAFIE DE TREFLĂ.....	93
CALIGRAFIE (4).....	94
CALIGRAFIE.....	94
CALIGRAFIE.....	95
COUNTRY.....	95
CALIGRAFIE.....	96

((

))

<i>CALIGRAFIE</i>	96
<i>CALIGRAFIE</i>	97
<i>CALIGRAFIE</i>	97
<i>CALIGRAFIE</i>	98
<i>ALIFANTIS</i>	98
<i>CLIPA LIMPEDE</i>	99
<i>EXEMPLU DE BOCET</i>	99
<i>ELOGIU</i>	100
<i>BOCET DE ÎNGER</i>	101
<i>BOCET DE ÎNGER</i>	101
<i>ELOGIU (2)</i>	101
<i>RUGĂCIUNE LAICĂ</i>	102
<i>RUGĂCIUNE LAICĂ</i>	102
<i>30 x 2</i>	103
<i>POEM EPIC</i>	103
<i>POEM EPIC (2)</i>	104
<i>POEM EPIC (3)</i>	104
<i>POEM EPIC (4)</i>	105
<i>DEODATĂ</i>	105
<i>BLUES</i>	106
<i>BLUES</i>	106
<i>BLUES</i>	107

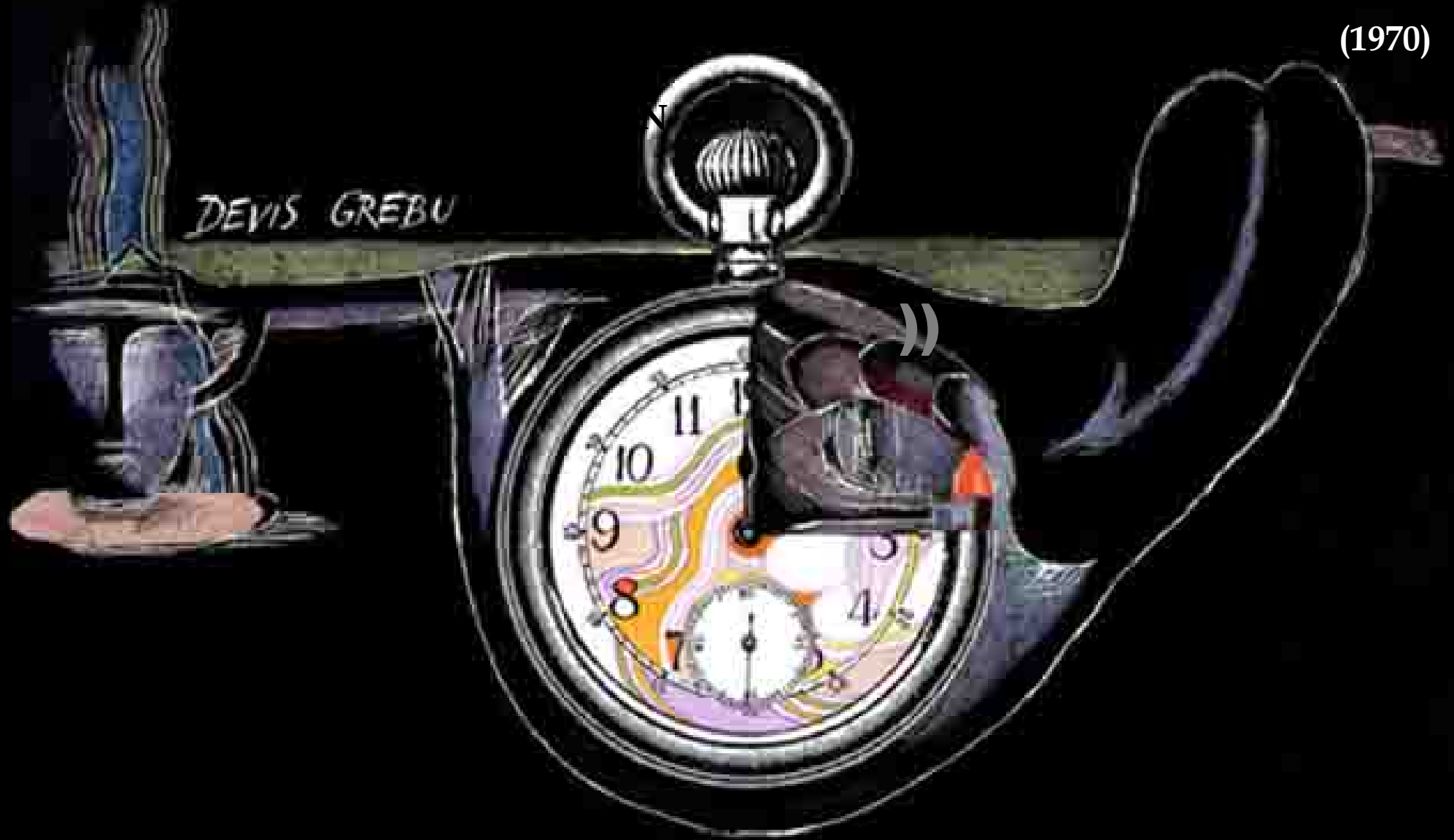
<i>* * *</i>	107
<i>NUMĂRĂTOARE PENTRU PUȘTOAICE ȘI</i> <i>BABALÎCI</i>	108
<i>THRILLER EROTIC</i>	108
<i>CÎNTEC</i>	109
<i>CÎNTEC</i>	110
<i>DESPRE CRIN</i>	110
<i>BASM</i>	111

((

))

FLUTURII DIN PANDIȘPAN

(1970)

“

”

ÎN DORMITOR

Nici un chip n-a căzut în paloare
Ca al tău, adormit și frumos.
Fulgera, luminându-te-arare,
Cîte-un vis sub al tîmplelor os.
Respirai cu atîta sfială
Încît aerul ud se-nchega
Lîngă nările-adînci în petale.
Respirai, surîzînd, catifea.
Fascinat de-al său geamăn, spre-ogîndă
Brațul tău prins în somn se-alungea
Visător. Oh, să nu se desprindă!

BALADĂ

Vechi piftier de țîțe clocitoare,
Prin pîlnii scurs în bălți de somn ca lapții,
Nemăturat cu geana de fecioare,

Cel mai bicisnic dintre toți inapții,
Ou putrezindu-și gălbenușu-alene
Pe polițe, din nou mi se arată VEDENIA!
Parfumul face pene și-năbușă nări, căni, odăi și,
iată,
Prin iadul cald din jur mișc-o femeie
Picioarul ei, greu minutar de carne.
Ce fante ca din bumbi pieptu-și descheie,
Prea uleios sufletu-n cești să-și toarne?

Închinare

O, ACEL VERS, subțire maț de flutur,
Chioșc de cocon, desmăț al smirnei moale,
Crud pîrț de înger chiflicind cristale,
Rouă regească-n turn ce-arar o scutur!

CÎNTEC

Amiezi înfășurate în vanilii,
Pe tăvi trîntite, gingașe și moi,
Cu clopoței gălăgioși la gene
Și degete prelinse din oloi,

Trec în dulapuri, rîd dintre lichioruri,
Pîndite de păianjeni cînd lipsim.
(Oh, pentru ele-n căni au loc omoruri
Și drame dulci cu caracter intim!)

Și-n urmă le mai flutură o clipă
În marile odăi blazonul pur
Cu patru crini purtați de o fecioară
În mînă peste-o pajiște de-azur.

PREZENTARE

Trăiam în bulion, trăiam în fructe,
În dulci latrine cu hîrtii murdare,
În untdelemn duceam naive lupte,
Sticlele mele aveau dop de soare.
Iubeam păianjeni fără ca să-mi pese
Și lîngă ziduri mirosul de var;
Pe tăvi dormeam alături de mari fese
De piersice roz-albe ce transpar.
Iar perna mea, ca laptele de moale,
Puf de cocor ce zboară-n ea avea.
Piperele cu rangurile sale
Vechi pretendente-au fost la nara mea.
Și pentru-a-mi fi stăpîină și regină
Peste imperiul vast de lene calmă
În fața mea creștea ciuperca fină
Cu reverențe și cu spori în palmă.

“

”

CEAS

E ceasu-n graniți fine de răcori
Oprit, pînă cînd sufletul îl umple,
Motanii îmi surîd curtenitori
Și sclifosiți din blănurile scumpe,
Și litera se-nfundă mai docilă,
Mai aromată, mai neprihănită,
Ca-ntr-un fotoliu-n afînată filă;
Cu-o temenea imagini mă invită.
Calești ce-mi poartă încă-adolescența
Ca pe un crin de delicată vază
Lunecă line prin luminescența
Pereților care se subțiază,
Înfășurat în lirice caftane
Nu prididesc silabele să număr...
Oh, eu am vrut să spun numai că treci
Cu-o umbreluță de mărar pe umăr.

AMNEZIE

Dacă iei o portocală
Și-o dezbraci în pielea goală
Ca să-i vezi miezul adînc
Peste care îngerii plîng
Cu căpșune-n loc de ochi
Și aripi din foi de plopi
Se întîmplă să uiți totul...

((

))

EA STĂPÎNEȘTE

Ea stăpînește linguri cristaline,
Pîlnii de somn, pipere pătimașe,
Cuțite ce ucid prin limpezime,
Ibrice-adînci cu falnice panașe.
Și-n timp ce eu cetățile cutreier
Spre-a spune lumii cît îi de frumoasă
Ea osîndește-n flăcări de mătăasă
Ciuperci umplute iezuit cu greier.
Și cinstea mi-o păstrează fără pată
Alunecînd suav printre supuși.
O, fie-i mîna binecuvîntată
În liniștea curatului albuș.

SENTINȚA

Fecioarelor căzute în genunchi
Li se retează genele pe trunchi
Fiindc-au surîs din somn în largi crivate
Cu șoldurile neînfășurate,
Și-n miez de noapte, avînd bluza lipsă,
Au pus cu sînii luna în eclipsă,
Și-au îndrăznit să-ntreacă-n rotunjime
Izvoarele credinței din vechime.
Au tulburat mișcările cerești
Prinzîndu-și seara fustele în clești
De rufe pe subțiri și crude funii,
Miresme cotropindu-ne ca hunii.
Și-acum plutesc și-n palme roze bat
Mingi pline cu un aer necurat.

“

”

GLYCERA

Tu în cămări, ferită de Austru,
Cu puf de gîscă sînilor dai lustru
Și ca să-ți cadă chipul în paloare
Îți pui la șold, cu greață, lipitoare.
Și faci pași mici să simți pe preșuri late
Gîdilituri la talpă, desfrîdate.
Și-ncerci sub lampă văluri pentru șale
Pe ele cu picturi cu animale.
Pe urmă, în peceti de la inele,
Clatini corăbii, numeri turturele
Și-aplauzi cînd coboară din tavan
Pe-o piersică păianjenul profan.

EXCLAMAȚIE

Ce bine-i să trăieși în cărămida
Care se sfarmă moale printre spini,
Să-ți fie gîndul dulce ca uleiul
Dovlecilor la care te închini,
Și sufletul să ți-împaci cu sticle,
Cu piersici și cu trenuri timpurii.
O, adormind în dosul unei case
De melc suav, ce bine-i să nu scrii!

“

”

PASTEL CREȘTIN

Cu țîțele-nțepate de tăuni
Vacile roșii rumegau scaietii.
Lîngă izvorul sacru-al dimineții,
Netulburat, Isus făcea minuni.
Inconștiente-l pipăiau pe pulpe
Rîmele lungi. El, simplu și supus,
Adolescentul, palidul Isus
Hrănea din palme cu furnici o vulpe.
O fată-ascunsă-n frageda cucută
Îmbrățișa un șarpe adormit.
Și cînd sleită coapsa s-a oprit,
I s-a părut că Fiul o sărută.

DULAPUL

Dulap obscur, în tine arde-un înger
Îmbobocit pe rîșniți de cafea
Visînd piper rotund și zahăr cubic,
Fără să-ți știe taina nimenea.
Oua adînci cu-amiezi sub coajă fină
Tu-ascunzi tăcut, miresme ce le ierți,
Dulci farfurii cu sufletul ca roza
De parfumat lîngă mari pești inerți.
Dar la amurg cotloanele de umbră
Pline-s de spaima furilor gîndaci!
Unde e cheia tandră și subțire
Spre-a rupe neputința-n care zaci?
Ca s-auzim cum pentru-ntîia oară
Cuțitele vorbesc de mărul acru
Și scos suav din căni miezul de apă
Să-ți tremure pe rafturi, dulap sacru.

“

”

APOCRIFĂ I

Timpul ceasurile-și plimbă
Îmbrăcate în civil.
Dintr-un câine curge-o limbă.
Apoi trece-o săptămână.
Cuiul intră în perete
Și găleata în fântână.
Și-n bucătăria pură
Cănille se coc și-așteaptă
Atîrnînd cu apa-n gură.

GLYCERA

Glycera are vergi cu care bate
Nervoasă portocalele prea dulci
Și-un păr cîrlionțat de vechi păcate

În care nu e bine să te-ncurci.
Ce zeu să născocesc să îmi ajute
Cu harul lui ca dînsa să mă lase
Să-i fiu umilul sclav ce scoate plute
Cu grație din sticle lungi la masă?
Și piersice, stropind-o lin cu apă
Să nu leșine, să-i așez în mînă,
Să strig la papagal cînd o să-nceapă
Să-i ocărăscă mersul de stăpîină
Și sîinii mari ce-i ține doar afară,
Licențioși, pe ei motani să-și culce,
C-un pămătuf să-i scutur la picioare
Din copăcei miresmele năuce
Și seara să-i citesc cu vocea clară,
Spre-a adormi frumos, poeți sublimi
În timp ce-n porțelane-o să transpară
Războaie între guelfi și ghibelini!

«

»

ASTENIE

Vorbiți încet, sau poate chiar în șoaptă,
Azi sînt neputincios ca o mătasă,
Doar sufletul îmi lunecă prin casă
Pe marile covoare și așteaptă.
Intrarea lui în vis e-ngăduită
De mult. S-a pregătit cu sîrguință.
Hainele mele fragede palpită
Să-i înfășoare lirica ființă.
Căci va pleca. Și-n alba încăpere
O să rămîn cu fața mai frumoasă.
Și fiecare lucru îmi va cere
Să îi surîd. Azi sînt ca o mătasă.

CÎNTEC TRIST

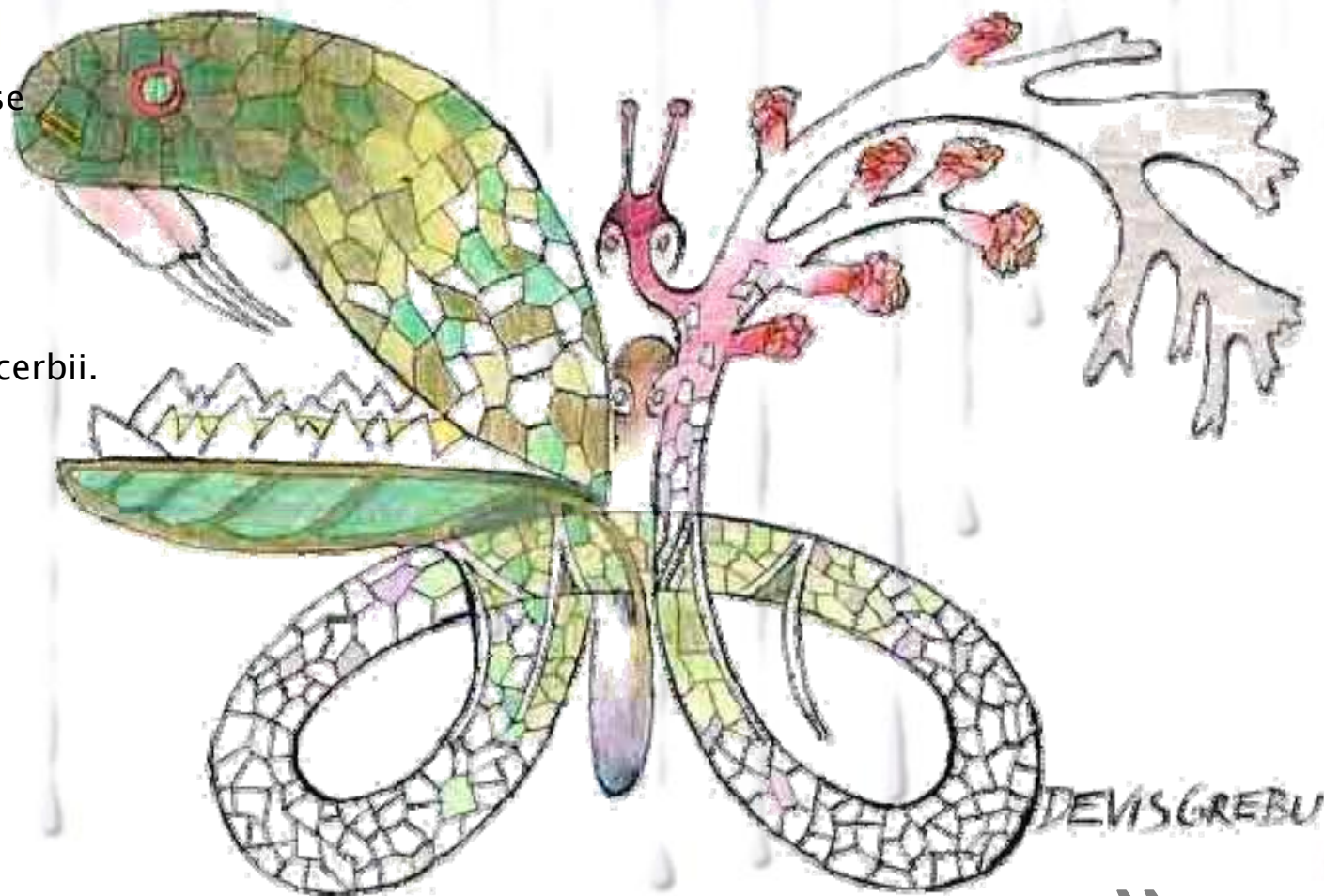
Dulci bucătării de vară
Cu găleți de zoi la ușă,
Unde plitele-și înfundă
Nara moale în cenușă
Și lumina cade-n crătiți
Și-mbățați de-azur și izuri
Bat cu capu-n geamuri triste

Bîzălăii din brizbrizuri,
Doar în voi, suav și tainic,
Ca adus de un murmur,
Pot, suit pe taburete,
Să ating iar cerul pur.

CÎNTEC DE ADOLESCENT

Șerpi uriași cu fluturi calzi în gură
Alunecă prin somn și prin mătase.
Din miezuri crude flori primejdioase
Țîșnesc subțiri. Și aerul murmură
Însîngerat de frăgezimea ierbii
Ce greu vinovăția-i să ți-o porți!
Pe lacuri mari, catifelați și morți
Plutesc striviți de nuferi proaspeți cerbii.

((

Cuprins

CERB

Ieri a venit un cerb frumos la gară
Să-și ieie un bilet de rouă moale.
Vroia să plece. Pentru prima oară
Pe la ghișee vechi dădea tîrcoale.
Creșteau încet pe coarneau lui triste
Mari portocale clătinînd lichide
De după-amiază, fragede batiste,
Bucăți de zahăr candel translucide.
Toți se mirau cum poate el culege
Cu botul, printre melci, ciuperca plină
De arpacaș din crătiți de rășină;
Femei se ofereau ca să-l proteje
Să intre elegant la clasa-ntîia,
Să aburească-oglinzile cu nara,
Cînd leșină să-i stoarcă lin lămîia
Pe limba lui blajină cum e ceara.

Dar l-au predat în haltă conductorii
Și a rămas, cu iuți bătați de pleoapă,
Să plîngă-adînc la marginile orei
În umbra unui turn opac de apă.

((

))

CÎNTEC DE TOAMNĂ

Blînd clătinat pe marile cîntare
În toamna asta fără de folos,
Nemaiiubind, cu actele pierdute,
Eu, care nu mai ştiu să scriu frumos,
Şi-mi clipocesc în suflet untdelemnuri
Stoarse secret şi surde bulioane,
Renunţ; copilăros de ce să caut
Mingi chiflicite putred prin burlane?
Şi cărei vidme dulci i-aş mai trimite
Plicuri lipite cu albuş de ou?
Brumele-şi pun în pieptul meu urechea.
Lămpi moi se surpă c-un suav ecou...

APOCRIFĂ II

Parfumurile după ploaie
Ne bagă degetele-n nări.
Un kilogram de fluturi putrezi
Candoarea are în cămări
Din care cu delicateţe
Serveşte triştii musafiri.
Adolescenţii mor de coşuri
În toiul marilor iubiri.

RUGĂCIUNE

O, vremea cînd eram copii
Tutungerii, tutungerii,
Cărți de-aventuri, nuci cu magiun,
Ce să vă spun, cum să vă spun?
Iubiri ascunse în ghiozdan,
Sutiene mici cu miros rar
Decolorate an de an,
Plînsul adînc dintr-o vacanță
În frîna unui tren mărfar...

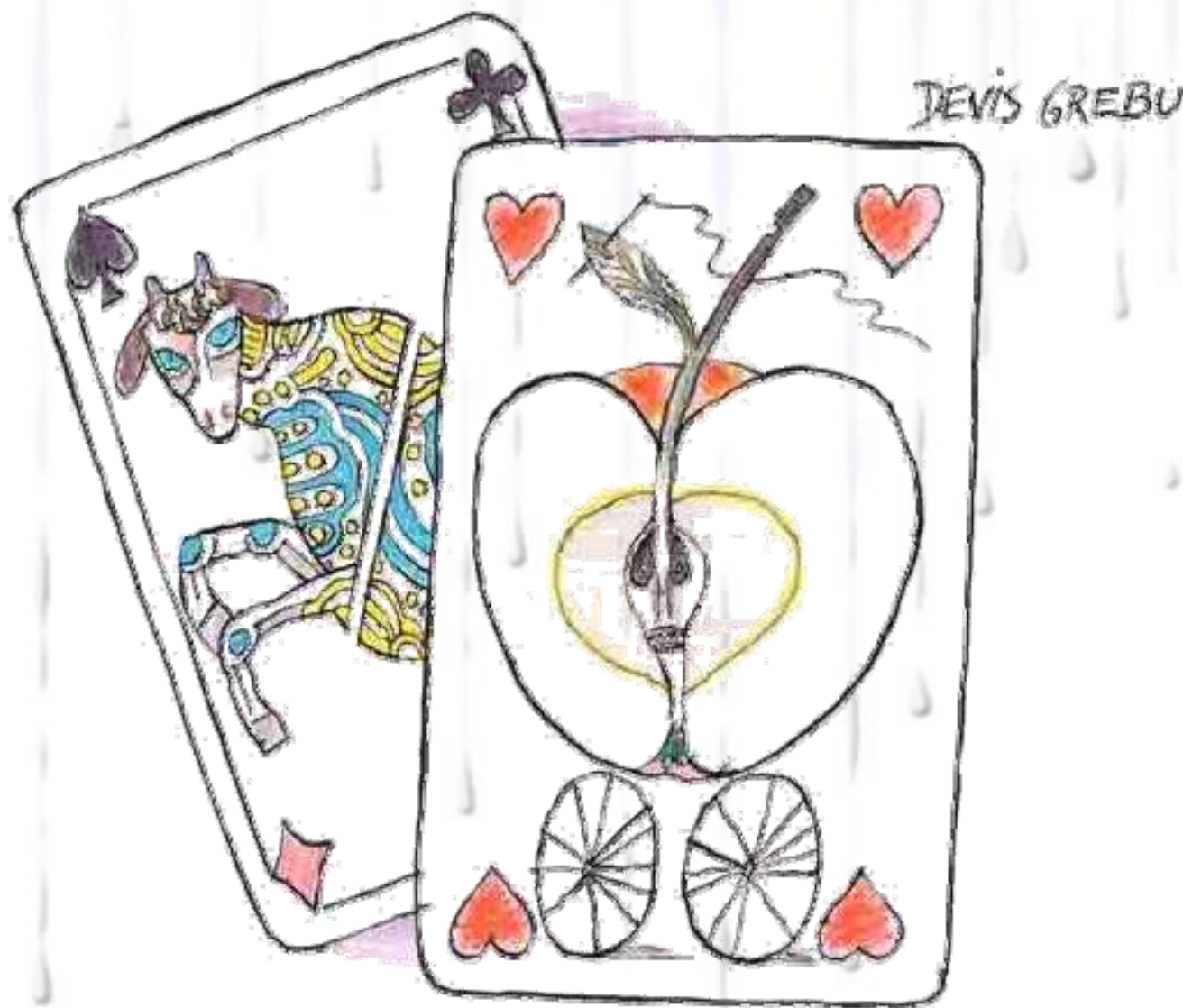
ÎNTREBARE

Sînt încăperi în care așteptarea
Se sparge-n țandări crude ca o vază;
Din solnițe, îndrăgostită, sarea
Să ne atace sufletul visează.
Ce gînduri stranii iau atunci ființă!
În farfurii, trîntite moi pe spate,
Piersice roz au pleoapele umflate
De somn ca de o tainică dorință.
Și-n după-amiezi suave, cu suspin,
Cînd geamurile-s bălți de apă dulce
Și tocătoarele de carne toacă lin,
Miresme-alături vin să ni se culce.

ROMANȚĂ

Iubirea, șaretă cu mere,
Prin sufletul nostru trecu.
Din staule dulci de-amintire
Vițeei ne cheamă cu muuu,
Copacii-și procură jobene
De brumă și mor eleganți,
În cărți de ghicit către seară
Sînt dame iubite de fanți,
Și-n cești de cafea armistiții
Pe care le știi numai tu.
Iubirea, șaretă cu mere,
Prin sufletul nostru trecu.

((

Cuprins

))

MAGAZIE

Cînd seara-n magazii de rumeguș
Ni se preling pe suflete vagi uși
Și ne-ntîlnim deodată față-n față
Cu mari păianjeni care cară ață,
Printre genuni de bălii largi și-adînce
Deasupra cepelor de nea se plînge.
Culcarea lucrurilor un heruv
Sfîșietor o cîntă dintr-un tub,
Aeru-i strîns cu grijă în dulap
Împăturit de cel mai blînd seraf,
O, prin unghere îngerii fac liberi
Deschideri moi de aripi și închideri,
Pentru-adorare, din uleiuri scoși,
Pe crucea geamurilor zac Hristoși.
Și-i o cristalizare și-o scădere
A vieții în borcane vechi cu miere,

Și-i o surprare de cenuși în plite,
Și-n inimi rod cîntare ruginite...

“

”

ÎNGER

Un înger s-a trezit într-o amiază.
Era prea grea lumina și-l izbea.
Alături tremura prelung o vază
Îndrăgostită de o catifea.
El și-a ncălțat ușoarele botine,
Și-a luat din vis bastonul de parfum,
Și-a pus pe-aripi tristețurile fine
Și mâinile și-a-nmănușat în fum.
Oglinda-l aurea nedumerită.
Era fecior de spumă sau fecioară
Ce trebuia din perne moi s-apară
Parcă prelins, parcă cernut prin sită?
Cine-l iubea în încăperea crudă,
Necoaptă pentru marea întâlnire?
Vibra-ntre lucruri tandru și subțire

Fără să vadă, fără să audă...
Cu nara doar simțea cum, lângă dînsul,
Un crin durerea pură-și destrăma.
Și i-ar fi plîns alături, însă plînsul
De ochi are nevoie. Nu-i avea...

Și-a vrut să facă-un pas. Oprit de ușă,
S-a speriat de-așa miresme reci
Prin care ți se umplu de cenușă
Unghia roz și sufletul cînd treci.
Și-a pipăit pereții cu sfială;
Oh, porii lor ce-arome risipeau!
Fusese somnul lui oare-o greșală
Și-acum odăi închise-l pedepseau?
Și îngerul trezit într-o amiază
S-a dezbrăcat suav și adormind,
Din nou, invidiindu-l că visează,
Amiezile îl luminau pe rînd.

“

”

MADRIGAL RESPINS

Mi-au descifrat în palmă zeci de haruri
Și dulci femei vestiții chiromanți.
De-aceea îmi tocesc în madrigaluri
Creionul chinezesc cu elefanți.
De-aceea stau și dorm o săptămână
Și-apoi o săptămână rămân treaz
Spre-a ridica în slăvi cu lira-n mână
Sînii bombați și roua din obraz.
De-aceea uneori îmi iau motanul
Pe piept și lenevesc îndurerat.
Căci, iată, trece ziua, trece anul
Și eu nici umbra nu ți-am sărutat.
Încît, în timp ce tu îți mîni șareta
Prin păpădii, de jalea ce mă arde,
Ochesc scîrbit păuni cu arbaleta
Și-n ziduri bat aiurea cu bombarde!

ADORMIND

Subțire și isteric piperul mă înțeapă,
Un miros gros de pîine mă mîngîie pe mînă,
Parfumuri moi și albe din maldăre de lînă...
Și-n toate, unsuroasă, aroma grea de ceapă.
Miroase a rugină și-a apă clocotită.
E ceaiul. Ascuțime stridentă de lămîie.
Apoi dulceața caldă, sărată și lălîie
A turtei ce se coace în untdelemn pe plită.
O tentă de povidlă de prune îngroșată
Cu indiscreții fine (mă mir!) de cîrpă arsă.
O clipă-o nuanțare de lapte, însă ștearsă...
Și deodată somnul pe frunte ca o pată.

CÎNTEC

O, azi sînt bucuros ca un cristal!
Fără cusur mi-s hainele de înger.
Mi-e fiecare nastur triumfal
Încoronat de proaspete răsfrîngeri.
Luați-mă, oglinzi, în cuarțul vostru
Încă puțin, căci vreau să plec de-acuma
Spre dulcele Septembrie unde rostul
Meu este doar s-ating cu pieptul bruma.

IMN

Cinstiți aceste sfere de mătase,
Înzăpezite miezuri de tomate,
Crude cetăți cu punțile lăsate
Spre sufletele noastre curioase.
O, ce candoare-n gestul de-a desface
Fecioarei adormite în legumă
Pieptarul străveziei promoroace!
Tu o trezești, cu un sărut, din brumă.
Uimită-i de răcoarea dintre lucruri...
De rotunjimea ei o să te bucuri,

Căci ți se dă, cuminte și adîncă.
Pîn' la pămînt cinstiți aceste sfere, încă.

NOCTURNĂ

Se-apropie ora cînd din piuliță
Piperul își suie în aer o spiță
Subțire și-nțepă moi bile de apă
Ce-n spații din luciul găleților scapă.
Ooo, strigă un flutur de noapte prelung
Cînd putrede-antene dulapuri ajung
Și rupte cad, fără sfîrșit, într-o cană...
Pierduți printre solnițe-n camera vană,
Gîndacii umpluți cu un lapte prea acru
Au nimburi de spaimă și sufletul sacru,
Și trec prin inele uitate pe masă
Spre-o mîină ce doarme, de carne frumoasă.

CÎNTEC DE COPIL

Cînd înserează albușurile-n ouă
Și trec ecouri prin borcane goale,
Oh, lămpile! cînd blînd ne sug din suflet
Cu dulci fitile o lumină moale,
Și îngeri muți miresmele cu roaba
Ni le răstoarnă-n nări ca să ne placă,
Iar cămile atîrnă-ntre ulcioare
Pline cu lapte stors, naiv din vacă,
Atît de-adîncă e uimirea noastră
Că ni se face teamă în odaie!
Nu se ridică nimeni ca să taie
Cu fierăstrăul roua din fereastră?

“

”

IZVOARELE

Între izvoarele care desfac în jur
Rănilor uriașe de azur
Dovlecii plini de mațe stau candizi
Și-nlăcrimați în pături de omizi.
Din mîluri dulci cu mormoloci și sare
Lumina urcă iazurile clare.
Orele-atîrnă-n iarbă nemușcate
De vietățile ce clipocesc pe spate.

ARĂTARE

Înmănușați în mușetel, pe cap cu ceainic
Și-n ochi cu umbre rupte din mărar,
Cînd zahărul se sfarmă și cad linguri,
Se-apropiau de noi îngerii mari.
Veneau rostogolind suave globuri
De lapte prins în ugere de crini,
Cu mîna picurată din veșminte
În degete subțiri de glicerini.
Și se-aclea ușor cîte-o fîntînă
Să li se verse-n suflete. Atunci
Ei scuturau din perii vechi de haine

Luminile... Și dispăreau prelungi...

STRĂMOȘEASCĂ

Pe măciulii gustoase de maci, într-a amiezii,
Urca domol cireada de buburuze roșii,
Umflați cu știr și șteve se bucurau strămoșii
Că se-mplesc dovlecii în țarină și iezii.
Plesneau muștele-n baligi de zeamă și căldură.
Din borți pîndeau păianjeni și coropișniți rele.
Apusurile grave chifteau în băătăură
Ca niște uriașe grămezi de pătlăgele.
Pătrunși de rostul vremii și-a scurgerii acestei,
În cele șapte zile și nopți din săptămînă,
Ei așteptau să prindă ulcioarele smîntînă,
Evlavioși, cu gîndul la bucile nevestei.
Femeilor spre toamnă le da țîțele-n lapte,
În vaci creșteau vițee și în găine ouă,
Iar uneori venită în tindă peste noapte
Năștea și Preacurata printre balerci de rouă.

ÎNTÎMPLĂRI

Se întîmpla să-mi cadă-un fruct în mînă
Neatins decît de inocența mea,
Să-mi izvorască pragul, cheia-n ușa
Să înflorească mi se întîmpla.
Și cum eram și neatent și-aproape
De mine orice astru se rotea,
Tăiam candid cu borul pălăriei
Cîte un soare fericit, cîte o stea...

ASCEȚI

Aeru–i cald și roz ca sub umbrele,
Crini înjugați trag care de parfum,
Fagi ceruiți în sobe fac un scrum
Mirositor și fin, ca să–i înșele.
Greieri răscopți de cîntece, din rană,
I–ademenesc țîrîitor și dulce,
Oh, pipe cu capac de porțelană
Vor între fumuri trîndave să–i culce.
Iar vorbele–n pahare sînt purtate,
Pe lîngă dînșii, către depărtare,
Pe vîrf de deget moale de fecioare
Cu sînii albi ca două mari lacăte.
Și proaspătă, ca–n nări de bou, răcoarea
La sfat tăcut în jilțuri îi îmbie...
Ei își presară–n carnea crudă sarea
Din solnițe cu–o gravă bucurie,

Mult răbdători la tot ce se întîmplă,
Și cu ciocanu–și bat suave cuie
De puritate în rotunda tîmplă.

“

”

GÎND

Să intri în odăi din care nimeni
Nu te mai scapă.
Unde e totul proaspăt ca-n mărar,
Unde sînt căni cu apă!
Încet să te scufunzi pîn' la mătasa
Unui veșmînt uitat de o femeie
Deasupra căruia se zbate, străvezie, casa.

JULIEN OSPITALIERUL

(1974)

DEVIS GREBU

((

))

JULIEN OSPITALIERUL

Mă numesc Julien Ospitalierul. Am treizeci de ani.

Duc o viață destul de retrasă, la țară, și iată, v-o jur,

în patul meu moale nu au dormit decît struguri
și boi diafani

Și prieten nu-mi este decît detectivul Arthur.

Melcilor (celor mai leneși) le-am spus
totdeauna:

"Veniți, putreziți în fotolii, umblați pe oglinzi,
intrați-mi în gură!"

Oh, fiindcă nu pot refuza nici un dulce capriț,
Tinere cepe scăldat-am în lacrima-mi pură.

Vara cultiv levănțică și-n vreme ce-aștept
diligența poștală o dată la cinci săptămîni
S-aducă scrisori, în mîină c-o bilă de fildeș
gălbue,

De sufletul meu mirosind a gard proaspăt
atîrnă-n extatice cuie
Subțiri lenjerii de fîntîni.

Apoi, cînd e toamnă și-ascult împăcat cum în
lungi
dup-amiezi
lepuri de angora-mi ronțăie cărțile-n tufele-
adînci de mărar
Și cum se surpă pe mese miresme-n prăpastia
unui pahar,
Cu toată ființa mea-n praf jubilez.

Și-ngenunchind fericit lîngă ușă,
Furnicile portocalii eu le trec peste prag, în
urechi, dintr-o cameră-n alta,
Iar către-amurg mă rog blînd și umil să
plutească-n înalta
Sufragerie a casei, mari gălbenușe...

“

”

VERANDA LUI JULIEN OSPITALIERUL

Poezia aceasta începe, stîngace și blîndă,
Cu un melc găsit dimineața-ntr-o ceașcă de
teracotă albastră
Pe care îl iei cu sfială — și mîna atunci ți-e mai
castă —
Și-l duci către-obraz și, oh!, îl auzi deodată cum
cîntă

O melodie atît de naivă și tristă
Încît ți-amintești c-ai iubit undeva,
Într-un mic orășel, cu mulți ani înainte-o
verandă sfîșietor de frumoasă
Pe treptele-i vechi cu o veșnic pierdută
portocalie batistă
Dar, vai!, îți dai seama că ești doar tu singur cu
melcul în casă.

Și ca să nu-ți fie urît, împreună cu dînsul,
nostalgic, pornești pe stradele
Ferfenițite de rochii și-n vreme ce el se lipsește-
amețit de-o cișmea
Cu blond robinet și cu jghiabul prelins virginal
din dantele,
Iată, veranda atîrnă din nou lîngă tine, în aerul
proaspăt, răscoaptă și grea.

“

”

AMORURILE LUI JULIEN OSPITALIERUL

Mult timp am iubit o ceșcuță de ceai
chinezească
Pictată cu scene naive din viața fîntînilor pe
porțelanu-i subțire
Dar sufletul meu neștiind îndeajuns s-o
uimească,
M-a părăsit, alegîndu-și dulapul cel sumbru
drept mire.

Apoi m-am îndrăgostit de un blînd șifonier.
De-obicei, dup-amiaza, cînd hainele dorm, mă
duceam lîngă dînsul
Și mîngîindu-i furnirul, duios și stingher,
Îl sărutam și simțeam că mă-năbușă plînsul.

Pe urmă-am ținut pătimaș la o bilă de fildeș
lucioasă
Cu pîntece mic, ce-mi sărea uneori pîn' la buze
Stîrnindu-mi spre seară dorințe ciudate și
gînduri atît de confuze
Încît mă sfiam să rămîn cu ea singur în casă.

Și-astfel mi-au trecut anii limpezi și-acum
sfătuiesc răbdător
Melcii prea grași să postească-n adînci butoiașe
Și vag amintindu-mi de oameni — oare ei mai
există? —, pe poliți cu fragezi canari ciuruind
papanășe,
Apa de ploaie o las, melancolic, să se-
ndulcească în vechi stropitori...

SECRETUL LUI JULIEN OSPITALIERUL

Voi lua într-o dimineată tristă de toamnă, din
magazie, suavul burghiu
Ascunzându-l sub haină, și-abia respirînd de
emoție și fericire
Îl voi culca pe mătăsuri, în casă, și cu glaspapir
argintiu
Voi mîngîia, spre-a-i reda tinerețea și patima,
trupu-i subțire.

Apoi voi aduce o scîndură moale de plop de la
vechile stive de lemn.
Geluită cu melci și-mbătată de ploi acrișoare,
Și plin de sfială-o să-nșirui, legat c-o eșarfă
albastră la ochi, găuri, nedemn,
Strîngînd rumegușul curat în casete de fildeș cu
balamale din piele de căprioară.

Iar seara, nostalgic, voi parfuma ferestrele mari
cu lavandă
Și-n lampă voi pune fitilul cel brav, de pe cînd
mai trăia detectivul Arthur,
Și-atunci va sosi, ca de-atîtea ori, leneș și
tandru, prin spațiul obscur,
Îngerul lui cu zulufi de motan siamez ca să
facem, plîngînd, contrabandă.

“

”

PRIMELE TANGOURI ALE LUI JULIEN OSPITALIERUL

1.

Vino la mine să jucăm popice!
Tu bila de cristal, eu cea de puf
Vom arunca-o spre Euridice
Îmbujorați și puri, cu pământuf

De rouă fragă la reverul umed
Și-n cap cu pălării de fin batist,
Și cine-o va atinge moale-n suflet
Din magazine o s-o aducă trist,

Cînd după-amiaza face flească murii
Și gramofonul cîntă în neștire
A veșnicie tandră: "Luri-Luri,
Vieața este vis de fericire..."

2.

Încins de-un străveziu cilindric godin
Cu mici ușițe și enorme cahle,
Iau iar cuvinte, le sug miezul, ah, le
Arunc spre tine cu candoare, Odin!

Respir ușor să nu stîrnesc cenușa
Și grațios bag lemne tropicale
Cu miros delicat și burta moale,
Luate (căci le doare) cu mînușa.

Și piersice prăjesc pe tăvi de-alamă,
Alene-mbolnăvite prin piper,
Sfîrîitoare, adormite-n zeamă,
Cu sîmbur fin, montat la bijutier.

Apoi frec brume roz în castronașul
De bărbierit și-nfiorat tresar
Gîndind cum o să-l spulber pe trufașul

“

”

Bob de cafea în rîșnițele mari!

3.

În edificii vechi de cărămidă,
Pe canapele moi, ca pe ciuperci
De aur matlasat, mă lăfăi dulce.
Oh, pe plafoane sînt serafi cu vergi
Ce bat la tălpi bezmetice fecioare
Și uneori pe sîni căci au greșit
Cu ei, dezvirginîndu-i, iar pe urmă,
Duiosî, le umplu rănile cu chit

Și-nlăcrimați le iau din nou la pieptul
Lor plin de pene și-n aripi le strîng,
În timp ce ele cu delicatețe
Le trag pe frunte nimburile-adînc!

Ți-am adresat o întrebare:
Crinul e-un animal din vremuri de demult

Trist transformat în frăgezimi de chinul
Extazului îndelungat? Te-ascult.

Și mi-ai răspuns: Oh, crinu-i animalul
Cel mai pios, îmbrobonat de-amor
Poartă jiletca proaspătă ca valul
Și-n loc de gură are un izvor

Cu tari miresme, uneori fatale
Dacă-l aduci în silă lîngă pat;
Și limba-i se-ndulcește-ntre petale
Ca într-un bot de miel cîrlionțat.

5.

În fragedul picior al unui scaun
Un pește auriu plutește lin,
În melci bat minutarele de rouă,
În fluturi sînt monezile de in.

“

”

În sobă arde-un crin cu pară lungă
Turnînd pios cenușa prin grătar,
Serafi uituci cu cepe dulci
În mîină, în uși de lapte uluiți apar.

Și spre-a luci în sufletele noastre
Din căni adînci miezul de apă-i scos.
Oh, piersice tăiate cu toporul
Pe moi butuci de unt au carnea roz!

6.
Semeț ca roua, blînd ca arpacașul,
Viteaz ca fulgul dalb de porumbel,
Înflăcărat de fluturi, trist și frel,
Sufletul meu nu și-a pierdut curajul.

Ci-mbobocind în fragede căpițe
De pătrunjei celești și crini bufanți,
Încheie dulce lanțul vechei spițe

A îngerilor la pantofi cu glanț.

Și de aceea c-o sfială sfîntă
Pisicile mă iau de după gît
Și, rușinați, prepelicarii cîntă
La clavecin să-mi treacă de urît.

7.
Ce gratii mățăsoase am la geamuri,
Ce moi capcane-mi pune roua-n prag!
Deasupra casei pîlpîie pe flamuri,
Muiat în ceaiuri, auriu posmag

Pe care-o să ți-l dau în seara clară,
Îmbujorat și tandru, să-l mănînci,
Cînd flăcărilor-ncep suav să doară
În plitele și-n lămpile adînci,
Și-amurguri fericite-adorm în fluturi,
Și se tolesc în jgheaburi lujeri vechi.

Destinu-i plictisit. Crude perechi
De miei ling sare. Lin pocnesc săruturi.

8.

Dar cîrlionții ce-i suspină mielul
Îndrăgostit lulea de fragi spuziți,
Vița-ntețită-n franjuri de tot felul
La marile verande, din capriț.

Șipcile dulci în zori cînd melcii schimbă
Piper pe rouă și pilaf pe flori,
Motanii ce își pun parfum pe limbă
Și, chercheliți, adorm în cimbrișor,

Și-acele putini mici și diafane
Iubind burlane pînă la extaz?
Dar îngerii ce-mi dăruiesc bomboane
Fierbinți și mă sărută pe obraz?
Să luăm surîzători străvechea birjă

Spre-a vizita gentili cișmele dulci
Și dimineața, fără nici o grijă,
Cu sufletele-mpăturite-n fulgi,

Să ne spălăm pe față lin cu umbră
Prelinsă de pe-un gri mărgăritar;
Oh, admirînd naivi cum roua umblă,
Am duce-o viață moale de mărar,

Vecini cu melcul și cu leușteanul,
Topiți pe veci în flecăreli de-azur
Și zile-ntregi am mîngîia motanul
Pufos al detectivului Arthur

“

”

MELANCOLIA LUI JULIEN OSPITALIERUL

Julien Ospitalierul va fi îmbrăcat întotdeauna în
surtucul lui plin de grăsimi vegetale,
Auster și naiv precum preafericitul Bernard ce
supsesse din sânii Fecioarei Maria,
Cînd o să-și descrie în dosul șopronului vechi,
cu un foarfece galben tăind toporașii crescuți în
sandale, MELANCOLIA...

Căci toți l-au uitat, însă el, surîzînd sufletește-n
azur, nu disperă
Ci-n fiecă zi, copleșit de viziuni, bate cuie în
apă
Și bea bulion vișiniu, și privește cum trec
dirijabile fragede prin atmosferă,

Rugăciuni murmurînd pentru prietenul său,
detectivul Arthur, lîngă sfintele straturi de
ceapă.

Și nimeni nu știe că dînsul îngroapă pe-ascuns
În glastre de flori, ca să fie parfumul mai fin,
patefoane stricate
Și seara-și dictează doctrina la îngerii,
plimbîndu-se palid prin casă cu mîinile-i strînse
de-un flutur la spate spre-a nu și le pierde,
desprinse extatic, în tainele de nepătruns...

ÎMBĂRBĂTAREA LUI JULIEN OSPITALIERUL

Tu trebuie veșnic să porți, printre oameni, un
fluture–n spate, tăcut și umil,
Și seara în fundul grădinii să strângi dovleceii
elastici în brațe plin de ardoare,
Și–ncet să te–mbibi de arome, prin șanțuri și
magazii diafane, ca un fitil.
Noi sîntem îngerii tăi grijulii. Am ieșit dintr–un
glob de mărar pentru–ntîia îmbărbătare!

Singur, pe drumuri înguste de țară, trîntit în
lumină, praful catifelat să–l respiri
lubindu–l adînc, cum doar roțile și animalele
știu și pe urmă, fără cruțare,
Să torni peste dînsul căldări cu dulceață de
trandafiri.

Noi sîntem îngerii tăi serioși. Am ieșit din fîntîni
și din stîlpi pentru încă o–mbărbătare.

Și să–ți amintești: detectivul Arthur împușca–
ndrăgostit portocala la de o mie de iarzi
Și–apoi unei Doamne necunoscute, c–un fraged
abis între sîni și rozalbe picioare
Înmănușate pios pîn' la coapse, i–o oferea
împreună cu sufletul său; rochia–i galbenă în
buline de rouă s–o arzi!!
Noi sîntem îngerii tăi avîntați. Am ieșit din
căpițe de crini pentru ultima îmbărbătare!

“

”

JULIEN OSPITALIERUL ÎȘI AMINTEȘTE DE DETECTIVUL ARTHUR

Uneori, către toamnă, cînd dinții-l dureau atît
de melodios

Încît i-asculta fericit și naiv ca pe-un cîntec de
limpede harfă,

Copiind în jurnalul său intim (țînut într-un
blond samovar) cu cerneală din boabe de boz
Cele mai blînde și tandre plecări și sosiri ale
lungilor trenuri de marfă,

Sau măsurînd cu un metru subțire și proaspăt
de croitorie,

Plin de emoție, fire de ață stinghere
Desfășurate încet de pe moi papiote, prin casă,
fără ca nimeni să știe,

Spre-a se iubi în ungherele calde cu îngeri topiți
pe podea de plăcere,

Julien Ospitalierul își amintea, cu bătaii delicate
de cord,

De detectivul Arthur, prietenul trist și ciudat,
dispărut din prea multă decență în urmă c-un
an;

Parcă-l vedea și acum, închizînd portiera
brodată de-amiază a vechiului Ford

Și, cu un ultim claxon de adio, pornit grațios pe
șoseaua îngustă de munte, etern surîzînd la
volan...

“

”

MARȘUL LUI JULIEN OSPITALIERUL

UN pelerin fericit rătăcește, cântînd de plăcere,
pe pajiști, c-un strugure dulce în geantă;

DOI îngeri răpesc o clătită umplută cu mentă
și-n
fiecare seară o dau, pătimași, pe traverse de-a
dura;

TREI fluturi de angora trec, pipăind plictisiți
mari
bucăți de fîntîni mătăsoase pe-aleele-n pantă;

PATRU acari vor să-și ardă-n cantoane chipiile
lor
parfumate la fel și, deodată, de spaimă le
tremură gura;

CINCI corijente subțiri înțepă, plîngînd în
spatele
școlii, cu sînii pătați de cerneală, vacanța c-un
spin;

ȘASE mici franjuri de la perdeaua portocalie din
vechiul antreu al pensiunii (dar nimeni nu
spune) sînt destrămate puțin;

ȘAPTE ori șapte fac patruzeci și nouă de
portocale
închise-ntr-un cald mușuroi de furnici, acum și
oricînd;

OPT croitori delicați s-au decis, către-amurg,
de pe

“

”

gard căptușeala de rouă s-o rupă;

NOUĂ suspine a scos trandafirul albastru din
supă;

ZECE e cifra la care se moare rîzînd!

ULTIMELE TANGOURI ALE LUI JULIEN OSPITALIERUL

1.

O, iar zaharisește crini prin casă
După-amiaza-n aerul divin!
Îngenuncheat pe fețe vechi de masă
Din nou secrete fragede dețin.

Dulapuri toropite-mi cad în brațe,
Nostalgice, cu diafanul gînd
De a-mi gusta extatica dulceață
A rugăciunii spuse surîzînd.

Și-n timp ce-n vînt cuvintele se-mbină
Cu fluturii, iubindu-se frumos,
Mi-e sufletul suflat în lene fină,
În praf de mușețel și-n rouă roz.

«

»

2.

Să intri în dulapuri vechi de sticle
Ce te iubesc subțiri, ca-ntr-un delir,
Și-n lemnul de la raft de noduri clare
Să te îmbeți, uleiuri să respiri,

Oțetele să ți le torni în suflet,
În cești cu-nfrigurare să cobori,
Izbit de lapte-n piept, cu nara-n zahăr,
Tot mai suav, tot mai ciripitor,

Pîn' ce pierdut prin lămpi, fără nădejde
Împotmolit de-amurg lîng-un fitil,
S-auzi sfîșietor cum te recheamă
Dulci gîngăveli de ceainicel debil,

Și-ncet, cu-o oboseală grațioasă,
În pelerine moi de bulion
Înfășurat, spre camerele triste
Să te întorci stingher și monoton...

3.

Cugetul mi-e fără nici o pată.
Cu delicatețe și alene
Am învins celeste damigene,
Falnice cetăți de vișinată.

Fierb în jur veșminte și covoare,
Dulci fotolii lin mi se supun,
Așteptat de fragedul magiun
Celofane rup. Clipele-s rare.

Și-și frămîntă-n aer nebunește
Flama invincibilul piper.
Dureros oglinzile mă cer:
Trupu-mi absorbit le adîncește!

4.

Melcul cel mic cu muget lin
lubea în taină-un serafim

«

»

Și bea buton după buton
De bulion c-un gentilom.

Și astfel zilele treceau,
Îngerii blînd doxologeau,
Pe pajiști se lua la trîntă
O portocală cu o sfîntă.

Dar în dulapul nesfîrșit
Melcul cel mic s-a-mbolnăvit.
Și-atunci sosi, tăcut și pal,
Un flautist provincial,
Cerîndu-și voie să înceapă
Să-i pună perne moi sub ceafă
Melcului mic, lipit de-o ceapă...

5.
Motanii mei sorb rom pe catifele
Și-mbătrînesc piftea după piftea.

O, hai să sugem ciucuri de perdele;
Afară plouă, ploaia va-nceta
Și-o să ieșim blînd uluiți pe trepte
De strălucirea șanțurilor vechi,
Din streșini picături o să ne-aștepte
Să ne sărute tandre în urechi,
Bălii cu apă leneș îndulcită
De nostalgie, lîng-un strat de cepi
O să ne ducă iarăși în ispită
Să-ngenunchem, și-atunci o să pricepi
De ce-s atît de trist cînd cherestele
Trăiesc și mor iubite de-o cișmea.

Motanii mei sorb rom pe catifele
Și-mbătrînesc piftea după piftea.

6.
Degeaba port cravată aurie
De fin ca să impun firme de ceai

«

»

Și la manșetă, cu melancolie,
Buton de rouă țiplă și corai,

Și umplu cu amurguri vechi bidoane
Spre-a înmuia în untdelemnul lor
Trenul format din fragede vagoane
Prin care umblă domnul conductor,

Și fluturi creți învăț cu sîrguință
Și-n crătiți curăț mazărea zglobiu;
Vai, mi-s obrajii rumeni de căință
Și cozorocul veșted la chipiu.

7.

Eu trebuia să fiu în soare,
Să nu cunosc nici un cuvînt
Lăsîndu-mi mîna ca pe-o rază-n
Fîntîinile de pe pămînt.
Și bun prieten cu cristalul

În proaspăt m-aș fi-adăpostit,
Fără să-mi tulbure tăcerea
Femeile cu pas greșit.

8.

Mi-e teamă de o portocală!
Ea este-adîncă și rotundă!!
Mi-am pus costum cu fulgi de gală.
Oh, simt cum trupu-mi se scufundă

Ca într-o balie, alene,
Spre miez, acolo unde-i bine,
Cu fragede genuni în gene
Și ceafa pe dulcețuri fine,

Să fii pecetluit de-amiază.
Zadarnic cei rămași în casă,
Deasupra, de pe-un țărm de vază,
Mi-aruncă frînghii de mătăasă.

“

”

9.

Nu am nici un regret ca să mă certe.
Prin simțurile mele schimbătoare
Plutesc încă bucăți subțiri de soare,
Fărădelegi de vis, dorinți incerte.

Pe punți lucioase, printre fenomene,
Ținându-mi liric cumpăna c-un crin,
Înaintez puțin câte puțin,
Umbrit de somn, catifelat de lene.

III

FERICIREA LUI JULIEN OSPITALIERUL

Mi se dăduse voie să-l privesc și un timp am fost fericit, în diminețile de vară mă trezeam bucuros și nerăbdător. Mă îmbrăcam repede, mă bărbieream (niciodată nu mi-aș fi permis să mă duc nebărbierit), beam ceașca de lapte, mă mai uitam o dată în oglindă și plecam. Era rece și curat și scrobit ca un guler de cămașă de mire. Temelia-i înota, aproape transparentă, în rouă. Mirosea. Parcă s-ar fi parfumat anume pentru mine cu lavandă! După-amiaza, de data asta toamna, când soarele cădea aiurit și alb peste el, mă fascina. Fiecare cărămidă se deslușea limpede și clară, continent zaharisit în aerul moale, pierzându-și greutatea, mai mult

“

”

plutind decît stînd. Copacul își plimba umbra pe dînsul cu precauție, pipăindu-i orice amănunt, lenevind nepermis de mult pe cîte-o cărămidă mai frumoasă, mai dragă. Tăceam uluit, cu sufletul sfîșiat de mîhnire. Pentru că după cîtiva ani am ajuns și la asta. Desigur, știam că e un zid, știam că a fost ridicat de cineva; uneori, după ce ploua, căpăta o culoare atît de ciudată încît îmi venea să-l mușc, să-i mănînc pofticios cărămizile umede, făinoase, înecăcioase, altădată îl atingeam cu mîinile, cu obrazul și, ca să mărturisesc totul, pînă la capăt, într-o seară chiar am îngenuncheat copleșit de nemișcarea, de stăruința lui majestuoasă de-a dăinui. Dar, și aici trebuie să scriu cuvîntul cel mai potrivit, însă și cel mai dureros, *nu-l înțelegem*. Era ca și cum aș fi vrut să-mi amintesc de-un vis simplu și blînd pe care-l simțeam încă împrăștiat în mine, neevaporat, irizînd cîteodată

orbitor, vis mîndru și pur ce-mi înlocuise trupul c-o fîntînă, c-un stîlp, sau c-un flutur. Și fără-ndoială că numai așa, amintindu-mi-l, aș fi putut pricepe. Și-atunci, oh, Doamne-Dumne-eule, sînt sigur, absolut sigur, zidul m-ar fi iubit!

((

))

FÎNTÎNA LUI JULIEN OSPITALIERUL

Din ziua în care mi-am propus să construiesc o fântînă, nu m-a mai interesat nimic altceva decît locul unde o voi face. Doream să fie cît mai aproape, să pot bea apă oricînd, indiferent dacă afară plouă sau e-ntuneric și mi-e frică de bolovanii cărării. Grădina pe care o aveam, cu pomi fructiferi, cam neîngrijită, era destul de mică. În octombrie, plutea un miros fetid de melci fermentați, prunele se topeau voluptos, în plimbările de dimineață, prin rouă, nuci cu fitil pocneau sub tălpile mele pudrate. La început m-am gîndit s-o fac aici, dar am renunțat curînd. Exista pericolul să fie înfundată de fructe. Iar un capac m-ar fi indispus! Astfel că am ajuns la concluzia frumoasă și demnă de mine că cel mai bun lucru ar fi s-o sap chiar în

casă. N-are rost să mai enumăr avantajele. Și-n plus, aerul odăii ar fi fost mereu fraged, trandafiriu, parfumat lacom de răsufierea fîntînii. Bineînțeles, trebuia să-mi iau adio de la cumpănă, tavanul fiind prea jos. Dar, la urma urmei, nu-i mai plăcut să-nvîrți o roată gălbuie, înjghebată din lemn tare, și s-auzi scîrțîitul dulce al lanțului în propria ta cameră?

Hotărît, deci, asupra locului, avînd materialele necesare, nu mi-a rămas decît, mîndru și plin de ambiție, să mi-o construiesc singur, cu mîinile mele. Ziua săpam ca un diavol, cu ușa încuiată, iar noaptea, cînd nu riscam să mă vadă nimeni, căram pămîntul c-o roabă. Și-ntr-o sîmbătă seara — fîntînă avea un ghizd trainic, iar apa pîlpîia în adînc, nobilă și buclată — m-am îmbrăcat în costumul meu moale și pufos, croit

“

”

dintr-o veche stofă moștenită, am pus patefonul pe masă, i-am întors manivela și, emoționat, în ritmul unui vals cu clopoței, am scos prima găleată, îmi auzeam inima ticăind. Cană după cană, apa feciorelnică și tandră luneca pe gît ca o consolare divină, primită de la cineva nesfîrșit de blînd, pentru toate mizeriile vieții mele de pînă atunci.

Totuși, bucuria aceea deplină și licăritoare nu a durat mult. Căci, deodată, tot într-o seară, tocmai cînd ridicam înmănușat un pahar de cristal, mi-am dat seama că nu mai pot fi mulțumit. Avea loc, fără îndoială, un proces de alterare, o vestejire a luciului răcoros, insesizabilă pentru alții, dar nu și pentru mine, amant rafinat și capricios al apei. Găleata și apoi cana sau paharul, oricît de delicate, îi deflorau aroma de miez crud, o deformau fatal, mi-o

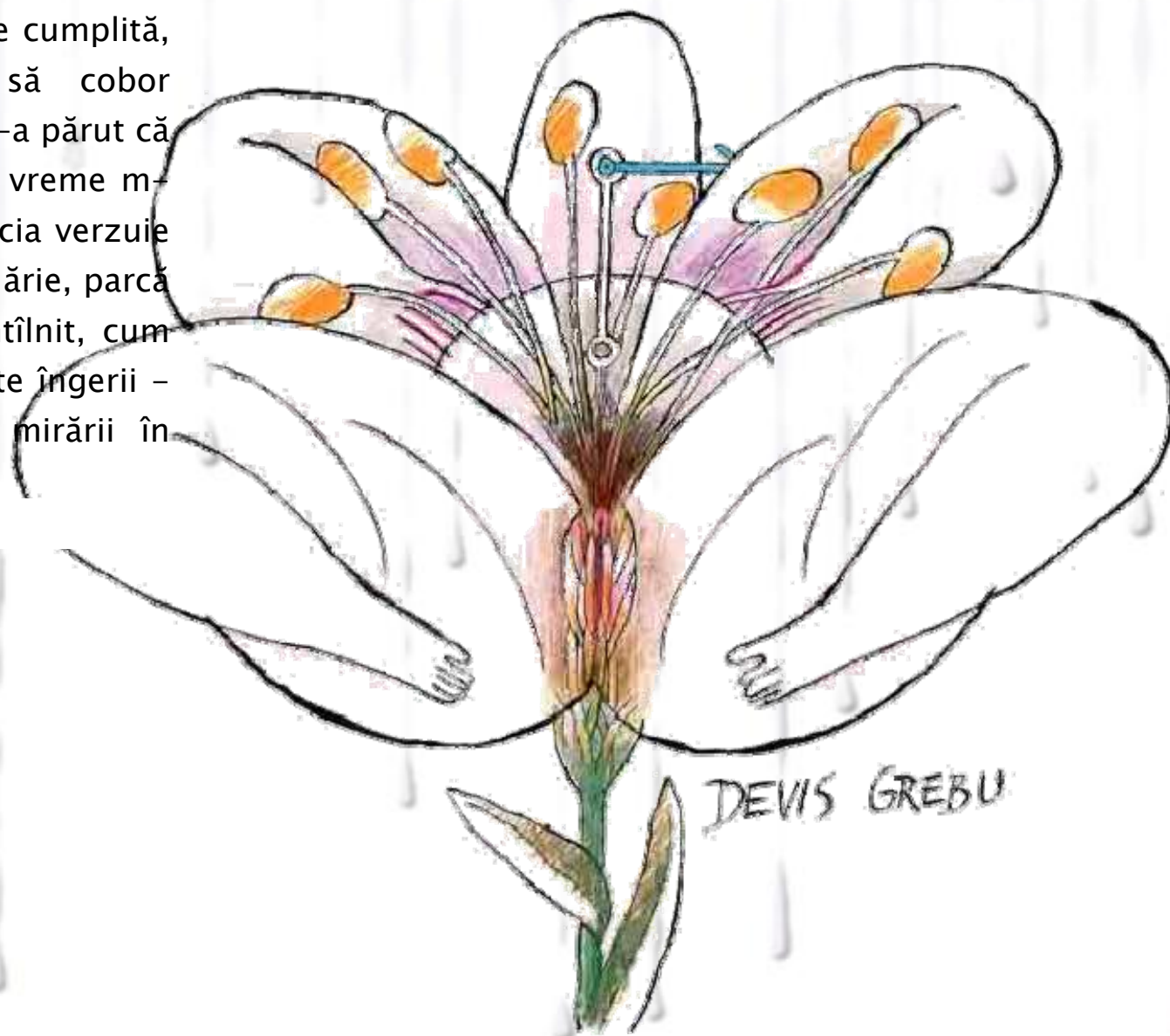
dăruiau, chiar dacă grațios, ca și cum ar fi fost a lor. În pribegia ei de la culcușul lichid pînă la gura mea, în calvarul acela interminabil, prin atmosfera prea caldă pentru dînsa, simțeam c-o încearcă o tristețe de nesuportat. Și cedînd cu docilitate găleții, știam că durerea de a-și rupe trupul fragil în bucăți albe și reci e chinuitoare. Drept care, cavalier nedeșmințit, m-am decis să cobor eu însumi în fîntînă ori de cîte ori îmi va fi sete.

Au trecut astfel două săptămîni. Coboram și urcam c-o sprinteneală uluitoare. Ajuns la apa timidă, ținîndu-mă strîns de pietre, mă aplecam și-i sorbeam neliniștit și galant undele subțiri. Uneori stam ceasuri întregi agățat într-o poziție destul de incomodă, dar ce conta! Fericirea avea acum o cu totul altă substanță, necunoscută înainte. Dorința îmi îmbujora fața. Eram din ce

“

”

În ce mai nestăpînit. Pînă cînd, o sete cumplită, continuă, nefirească m-a făcut să cobor definitiv. Și cînd am intrat în apă mi s-a părut că nici nu cad la fund. Și-ntr-adevăr, o vreme m-am legănat sfîșietor de lin pe suprafața verzuie și calmă, parcă amintindu-mi de copilărie, parcă respirînd într-un fel gingaș, nemaîntîlnit, cum doar plantele știu să respire sau poate îngerii – o lungă și delicioasă desfacere a mirării în Ether...

((

))

POSTUME

CONFIDENȚA LUI JULIEN OSPITALIERUL

Am vrut adolescența să-mi închin
Dulcilor jafuri de fecioare, însă
Numai de rouă nu mi-a fost respinsă
Privirea desfăcută ca un crin.
Sori de amiază asfințind în piept,
Am ridicat cuvinte luminoase
Să bată-n vînt și-am început s-aștept
Femeile cu nume de mătase.
Dar n-a venit nici una... Cine-anume
Ca mine de tăcut a mai rămas?
Acul lucind de spaimă-al unui ceas
Mă caută stăruitor prin lume.

CRUZIMILE LUI JULIEN OSPITALIERUL

Cu timpul, plictisindu-mă, efortul inutil și anost
pe care mi-l cerea bunătatea, istovit de o prea
lungă așteptare a fericirii ce credeam că-mi va fi
dăruită drept răsplată, am început să exerseze
timid, apoi tot mai îndrăzneț, mai necruțător,
mai rafinat, cruzimea — ultim deliciu al
singurătății mele. Andrelele purificate-n
untdelemn de zarnacadele, luate spre seară cu-
o delicatețe infinită în mâini și petrecute
voluptuos prin inima fragedă a unui ceasornic
de bucătărie, mă făceau să jubilez. Cu-o bucată
strălucitoare de țiglă — o sfărîmasem pătimaș și
abil! — tăiam, ingenuu, viscere moi de fîntîni, vii
încă, palpitînd în găleți emailate cu toarte dibaci
arcuite peste carnea suavă. Curios, fără nici un
scrupul, desăvîrșindu-mi gloria de asasin

((

))

manierat, sfîșiam cu așchii proaspete de salcîm aluaturi dospite blînd, plăpumi cusute cu ață tare în romburi portocalii, vestoane subțiri de vară, micșunele și mingi. Uneori, exasperat de monotonia faldurilor, smulgeam euforic perdelele grele și vechi — de mult spărsesem geamurile, fremătînd — și le tocam, îmbibîndu-le mai întîi cu oțet, ca să usture, franj cu franj, pe pajiștea din fața casei. După amiaza (dar asta se întîmpla cîteodată și puțin înainte de amurg, principalul fiind ca lumina să aibă o lîncezeală de vis izbit în catifea) țărșii înfipti zglobiu în păianjenii din colțurile magaziilor, sub maldăre de zdrențe — hainele mele de gală ferfenițite la baluri de binefacere — îmi îngăduiau să rîd în hohote, pînă la lacrimi. Petreceam zile întregi strivind coropișnițe naive și monstruoase în țîțîni de-arpacaș, sfredelind melci devotați cu

burghiul, flagelînd fluturi de marfă din plăcerea de-a auzi pocnetul aripilor frînte în dosul latrinelor văruite trandafiriu. Cînd ploua, ca să pot nimici eu însumi cît mai multe bile de apă, umpleam exaltat curtea cu umbrele deschise-n suprafețe senzuale și plane. Nu mai eram prieten cu nici un parfum. Ademeneam aromele în flacoane de sticlă șlefuită și rece cu-o gentilețe perfidă de copil fanfaron. Iar pe cele care nu cristalizau imediat, renunțînd pe veci la vagabondajul lor virginal, le vărsam în gropi imunde, clocotind de luxura duhorilor; și nările mele se amuzau! De obicei alegeam cărămida cea mai topită-n surîsuri, cea mai umil înverzită de brusturi și o pisam pe plăci de faianță, anume pe plăci de faianță, spre a-i mări rușinea. Gardurile-abia închegate, cu leaturi încă îmbujorate în jurul cuiei, amintind finețea

gleznelor lui Isus, putrezeau armonios în sufletul meu scelerat. Pînă la urmă am spînzurat legume (ce viciu!), am rupt bulioane, am trîntit perne în trenuri la bariere, am scos din răzoare, de pleoape, îngerii cu țipătul scurt. Nimeni nu-mi cunoștea încîntarea! Prăbușit în fotolii uzate, cu fruntea împurpurată de noi și adînci bucurii, eram *Campion al Cruzimii!!*

ÎNSEMNĂRI DESPRE DETECTIVUL ARTHUR

Detectivul Arthur venise anume. Ce enigmă brumată! Un strugure mort putrezea între sînii Eleonorii! Și-n jur doar brîndușe și gențiane și, oh, trei fecule de înger mărite cu lupa lui blîndă. Și-o nucă de cocos ciudată! Și dulci, uleioase toxine-n pantofii de iuft. Doamnă, a spus, v-a trădat lenjeria, sînteți asasină!!

Detectivul Arthur avea pipa plină de rochii! Pe cea albă, legumă pudrată-ntr-un jgheab de cișmea, o fuma visător numai seara. Pe cea verde-o-nălța spre tavan cu sfială. (Dantela ei arsă-n dulapuri de-amiază!) Ultima, portocalie, cu fructe blajine crescute sub mîneci și

“

”

nasturi uzați de tarhon, n-o aprindea niciodată.

Gumilastic duios îi ținea jambiera lucioasă
de pulpe. Avansa-n magazine cu prudență.

Ce crime frumoase-n borcanele-albastre de-
osînză!

Și-n bălii ce spaimă și ce rumegușuri,
Arhanghele Umed! Ce sceptre de molii, o, tu
desfătatele
veșnic de negrele creme de ghetel
Și-alături un primus imens de alamă...

Detectivul Arthur era prinț al piperului
putred! Un heruv de chișleac (amețit de destin)
îl păzea lîngă ușa cămării, morcovi cu arcuri
săltau sub picioarele sale de-azur. Limpede,
limpede curge oțetul...

Cîrpe moi de aromă strîngînd de pe jos,

detectivul Arthur cugeta: „Cepele scoase din
îngeri sînt dulci, transparenți tăieței din
sufletul meu de adult. Gutuia dansează în jurul
dulapului galben și-o bilă găsită pe pajiști
crește, oh, crește strivindu-mă tandră.”

Detectivul Arthur nu mai poate iubi decît
piersice mari întîlnite prin poduri. Stă în
jilț satinat toată ziua și-așteaptă mesagiul
cifrat de iepuri! Dimineața (c-o tiflă!) un lift
îl aduce tăcut printre oameni, iar seara el pleacă
din nou pe vaporul cu aburi...

“

”

ÎNSEMĂNĂRI DESPRE JULIEN OSPITALIERUL

Fermecătorul nimb de jenă pe care-l căpătă J.O., surprizându-și motanul de angora sărutînd (pe întuneric!) laptele. Umilința cu care apoi, ceasuri întregi, așezat pe un trepied vînătoresc în fața oglinzii, căuta să și-l smulgă folosind o pensetă pentru sprîncene de damă.

Principalul era să nu fie lăsat singur. Altfel, ca să dizloce din terasamentul căii ferate departamentale o traversă crăpată extatic, mustind de păcură, prinsă drăcește în buloane de diamant, J.O. dansa înflăcărat zile în șir; sau, ca să rupă din propria-i cameră

un perete anume văruiat pentru asta, cu tencuiala matlasată și geamurile – omagiu subtil! – înzăpezite în aer, și să-l dăruiască, surîdea pînă la delir.

Flaconul acela subțire, plin cu bale curate de măgăruș, ținut noaptea în geluituri fragede de crin, prin care J.O. privea zilnic, susținînd că întrezărește undeva, foarte departe, parcă dincolo de orizont, niște ființe nesfîrșit de blînde făcîndu-i din mîină gesturi consolatoare sau (dacă era-n amurg) fluturînd deasupra lor, a despărțire: batiste, verande...

Boala spirituală a lui J.O. accentuîndu-se, hulubăriile i se păreau din ce în ce mai mici. În timpul îndelungatei sale agonii, de cîte ori i se aduceau, dimineața,

“

”

pentru a-și face lectura, buchete de volbură,
constata neputincios că roua a devenit cubică.
Nu mai înțelegea nici un cuvânt, avînd urechile
înfundate cu parfumuri compacte...

BLAZONUL LUI JULIEN OSPITALIERUL

*Se dăruie, în interpretarea lui J.O.,
Femeilor pe care le-a iubit o-ho-ho!*

Primește ecusonul meu de mare fraier
Pe-un câmp de-azur șaizecișicinci de boi ferici
Alături de un crin murat în aer
Și-o bilă somnolentă de popiei
Plus
Într-un răzor vernil de napi
O nimfă surîzînd cu cracii-n sus
Fără ciorapi
Ci doar cu-nrourate jartiere
Ținînd un dirijabil în palmele-i de miere

BALADA DISPARIȚIEI LUI J.O.

E timpul să dispari, bătrîne J.O.!
Degeaba, ca să uiți, joci domino

Și pipăi la oglindă, pe mătase,
Spre-a-ți trece de urît, omizi pletoase.

N-auzi în frîna unui vechi vagon de marfă
Cum cînt-un înger stingerea la harfă?

Nu simți, pe masă, către-amurg, în cană
Cum apa-ncepe să miroasă-a rană?

Privește blînd, te cheamă din azur
Motanul detectivului Arthur

Și însuși dînsul, detectivul sfînt
Ce-a fost cîndva îndrăgostit pe-acest pămînt.

Ia-ți rima credincioasă. Reparata
Cea cu trei sîni ți-a pregătit fregata.

Las-o rîzînd prin somn în pielea goală
Pe Leprocika-n Leprozeria Ideală

C-un șarpe mic de angora sub pernă:
Virgină, repetentă și eternă

Și fă la toată lumea din batistă
Șoptindu-le că viața nu e tristă;

Fiindcă, vezi, ce mai încoace și-ncolo,
E timpul să dispari, bătrîne J.O.

«

»

DULAPUL ÎNDRĂGOSTIT

(1980)

DEVIS GREBU

«

»

CÎNTEC

În carnea noastră fragedă doar vîntul
Își pune gura moale ca un crin
Și străvezii doar sufletele vin
Și roua să ne mîngîie veșmîntul.

Pășim uimiți alătura de cerbii
Catifelați, cu gîndurile crude
Și pasul nostru umed îl aude
Numai urechea florilor și-a ierbii.

Dar uneori tristețea ne încearcă
Primejdios, cum miezul unor nuferi
Lopata de pe-o margine de barcă.
O, prospețimea de-a putea să suferi!

GRAMOFON STRICAT ÎNTRE DOUĂ DULAPURI

Superstițios, asemeni vechilor almanahuri,
sufletul meu se pierdea în presupuneri tot mai
fistichii. Așteptam ziua și ora menită de zodice
cînd înneguratul dulap, ieșindu-și din calmul
lemnului său nobil, va înșfăca definitiv trupul de
carne trandafirie al Reparatei și-l va închide,
pentru torturi delicioase, în încăperile lui
speciale. Acolo ea va plînge deznădăjduită, își
va frînge mîinile și boiul pînă ce eu, ca un
alchimic Făt-Frumos din Athanor, o voi scoate la
lumină și-i voi acoperi sînii magici cu sărutări.

Oh, Doamne-n lumina de toamnă atîrnă
O plapumă galbenă-ntinsă pe sîrmă
Oh, Doamne-n lumina de toamnă atîrnă

O plapumă galbenă-ntinsă pe sîrmă

Oh, Doamne-n lumina de toamnă atîrnă

O plapumă galbenă-ntinsă pe sîrmă

Intram în dulap ca-ntr-un imperiu. Granițele lui, abia trecute, mi se păreau de mult lăsate-n urmă, atît de nou, de înspăimîntător și totodată de naiv se desfășura peisajul. Pe pajiștile necuprinse ale unui sertar greoi (cu mîner încolăcit nesățios de pofta viperii ce-și înghițea coada solzoasă de argint), rătăceam zile întregi, beat de mireasma nostalgiilor secrete, scăldat în lumina verzuie, din ce în ce mai densă, mai fierbinte, mai haină a destinului. O rouă clandestină, ușor lăptoasă-n-miezu-i alterat, îmi umezea, pe furiș, gleznele subțiri, întîlneam insecte fascinante prin monstruozitatea lor fragilă, sensibilă la țipătul meu ascuțit ce le

încremenea, străvezii, într-o catalepsie fosforescentă. Nebănuit de pur, îmi simțeam trupul dispersat în particule tandre, polen umil și brun purtat de vînt spre ovarul mătăsos al acelei uriașe flori angiosperme pe care trebuia s-o fecundez în cel mai tainic spațiu al dulapului cu prețul vieții.

«

»

* * *

Să azvîrlim poemele în troace
De bulion cu franjurile moi
Și-n dup-amiezi cu muște columbace,
Printre gigane bule de oloi,
Să mursecăm femeilor dulci țîța
Cea prinsă-n sus să stea, de sfîrc cu ață,
Cu nara dilatată de tărîța
Mărarelor tocate pentru rațe!
Să prețuim în perne șolduri dalbe!
Obraji mai proaspeți are Dumnezeu?
Au rouă sau smîntîna sînt mai albe?
Au rostogolul sferei e mai greu?
Și să cîntăm, cît ne mai ține firea,
La orga hidraulică iubirea!

MARȘ

Tăia-vom rîma cu toporul
De groasă-i ce-i.
Naivi, audia-vom corul
Grașilor miei.

Vom ajuta melcii la treabă.
Rouă din prag
O vom căra, subtili, în roabă
Din lemn de fag.

Și pentru a-i mări misterul,
Cînd cade jos,
O să umflăm cu țeava mărul
Cel unsuros.

Apoi vom scărpina copacii

((

))

Să crească blînd.

Preapofticioși, ugerul vacii

Vom lua mulgînd.

Și astfel, spre-a ne trece veacul,

Din tată-n fiu

Vom coace-n role vechi dovleacul

Portocaliu.

HERMAPHRODITUS

Apoi am fost lăsat să plec în lume
Printre izvoare ce au prund și spume
Și printre fluturi orbi izbînd în mine
Aripile lor mari cu țigle fine.

Și într-un lac, către sfîrșitul zilei,
S-alunec vrînd în undele ce fac
Bulboane moi de lapte și vanilii,
M-a îndrăgit nimfa aceluia lac.

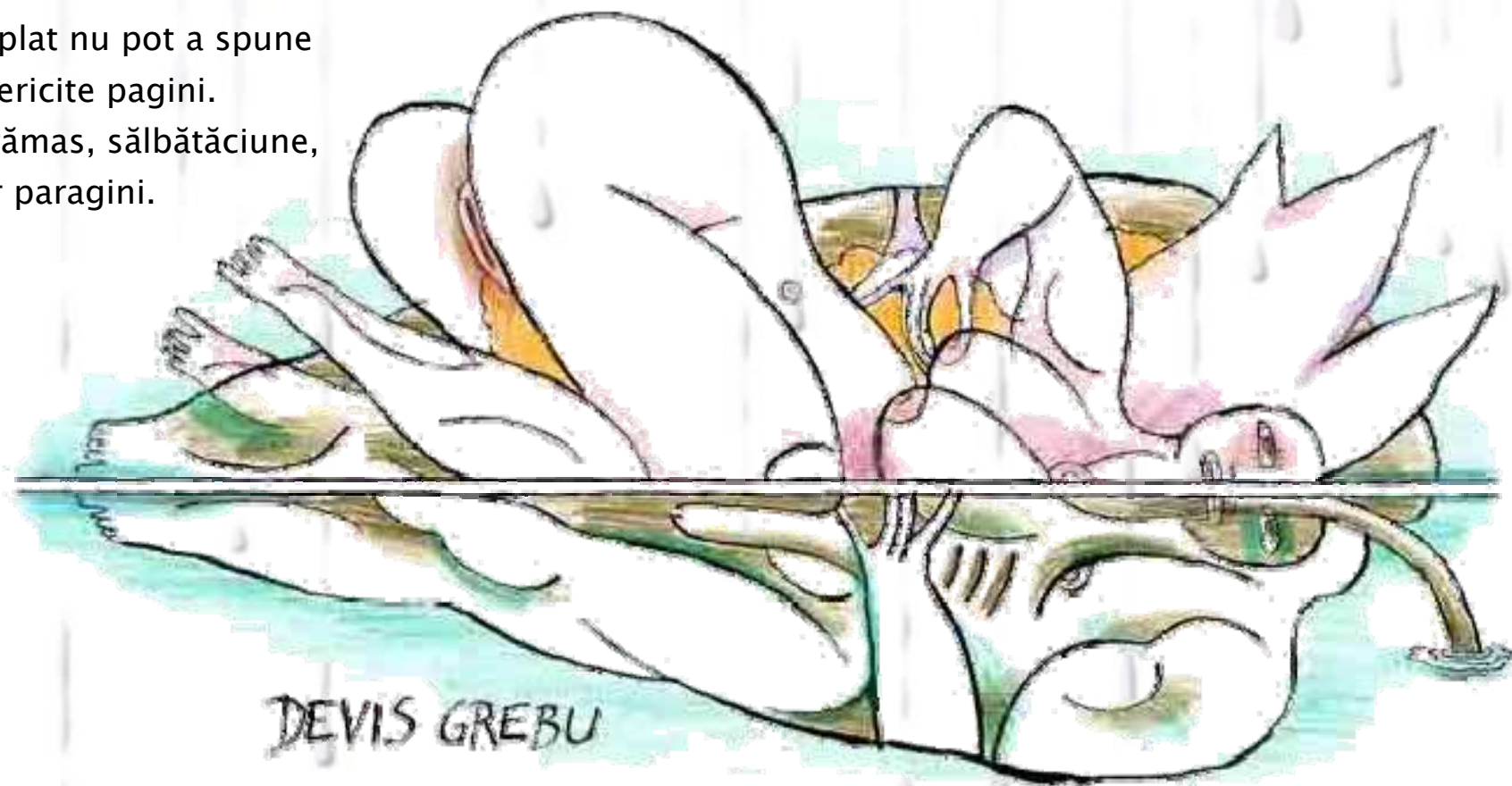
Și ne-am iubit priviți suav de-o turmă
De june junei, dar am fugit pe urmă
Căci mîngîierea-i mă făcea să sufăr
Ca nufărul de globul altui nufăr.

“

”

Atunci ea s-a rugat cu vorbe crude,
Miresmele făcîndu-le s-asude
În izuri iuți și melcii să pocnească,
De-a pururi trupurile să ni se unească!

Și ce mi s-a-ntîmplat nu pot a spune
Nici celor mai nefericite pagini.
Sălbătăciune am rămas, sălbătăciune,
Surîs al fumuriilor paragini.

((

Cuprins

))

* * *

Poetul ține lin pe suflet
Podul aprins și beciul umed,

Rouă cumplită, focul blînd,
El stoarce fluturii din vînt,

Printre cișmele cu miez roz
Asupra faptului apos

Și lîngă gropi adînci de var
Las-un micuț mărgăritar

Spre a se pierde-apoi de viu
În ceața unui pet trandafiriu.

ELOGIU REPARATEI (I)

Ești proaspătă în dimineața asta
Ca fructele cu pijama de brumă
Pe care melci spumoși își lasă pasta.
Făptura ta aluaturi moi însumă
Crescute bine-n untdelemnuri sfinte
Și-n locuri rușinoase cu smochine.
Sînt sluga blîndă de acum nainte
A celei mai gîngășe și mai fine.
Ți-e inema ca inema de ceapă
(Și sînt și cepe ce au două inemi!)
Usturătoare celor ce-o dezbracă
Dar c-o dulceață ce n-o știe nimeni.
Privește farfuriile cu borș,
Mi-e sufletul ca sfecla asta: roș!

“

”

BULIONUL

Închis în pieptul sticlelor largi zac.
Ermetic dopuri josnice mă strâng.
Mă ocărăsc sigilii după plac.
Sînt inima ce bate-n raftul stîng
Al unui grosolan bufet năîng
Plin cu scrumbii.
Vă par vulgar și-opac.
Injurii fără nici o socoteală.
De-ajuns mi-i un bulbuc mai colorat.
Sînt sufletul tomatelor! Mă scoală
Orgoliul lor din limpedele-mi pat.

ELEGIE

Îngăduie-mi să-ți spun ciupicii lucii
Plini de zambila gleznelor, ucis,
Jartiera cum înconjură năucii
Ciorapi purtați de tine ca-ntr-un vis.
Oh, fusta ta (piu-piu!) scoate-o cu totul!
Dă-mi lingurițe lungi ca să mănînc
Cu grație și-ndurerat compotul
Din peștera castronului adînc.
Și lasă-mi trupul moale să se culce

Alături de al tău. De ce nu vrei
Să mi-l destrami ca pe o cîrpă dulce
De borangic muiată în ulei?

“

”

BAGATELĂ

Diavoli subțiri, din pură încântare,
Degenerați la suflet și copită,
Suflau, spre a ne duce în ispită,
Prin mosorele globuri verzi pe care,
Înfășurate-n lungile lor gene,
Cu sîrme-n sfîrc și coapsele umflate
În moi butuci de umbră, sub lăcate,
Fecioarele pluteau trîntite-alene...

ELOGIUL REPARATEI (II)

Ți-s unghiile moi ca pătrunjelul
Crescut la umbră. Florile-n urechi
Îți toarnă praf. Cînd treci, sfărmi cu pudelul
Protoierii de rouă-n țelini vechi.
Asemeni unui domn fanariot
Pe care-n țara asta l-au pus turcii
Într-un amurg surpat ca moțul curcii
Vreau să te pup amarnic peste tot
Ce mă-nspăimîntă și îmi este drag
Că pînă și Allah de poftă rage.
Cît de frumos te-aplecî între vîzdoage
Cu fustele-nălțate ca un steag!
Și cît de inocenți la toate cele
Ți-s ochii precum unei iepi fidele.

“

”

ELOGIUL REPARATEI (III)

Ți-i rotunjimea țîței geluită
Și la mijloc cu cafeniu buton,
Și coapsa ta cu fierbințeli de plită
L-ar fierbe pînă și pe Solomon
Pe cercurile ei ca pe-un ibric
Cu lungul său țurlui cuprins în aburi.
Ți-i murdăria strînsă în buric
Mai dulce decît mierea cea din faguri.

Și corpul tău didactic ce ne-nvață
Să-i prețuim savantele delicii
Are plăceri într-însul pîn' la greață.
Îndrumă-ne, o, dă-ne vagi indicii
Cum să-ți iubim mai bine carnea plină
De smieură murată în rășină.

ELEGIE

Cum zace icra veche de știucă-n blid umbros
Sau găinațul gîștei de angora în praf,
Sufletul meu netrebnic trîntit cu fața-n jos
E-n pernele topite de-amor ca-ntr-un pilaf.

Căci nu mai pot. Tristețea cu îngerii ei hîzi
Trage pe roată roua, tocește colțul murei;
Oh, unde e candoarea mea dată cu sacîz
Războaiele naive și tragice cu Burii,

Montgolfierii palizi urcînd un cald balon
Din straturi de zambilă în atmosfera sacră,
Butelia de Leyda și chiar de Bulion
Și-acele hălci de carne sălcii de-omidă macră?

“

”

DEFĂIMAREA REPARATEI (I)

De mâini și de picioare ți-am prins cu frînghii
groase
Trupul viclean și trîndav de patru strașnici
fluturi
Ca să ți-l rupă-n calde bucăți. Stînd pe mătase,
La geam, cu talpa-n lapte și buzele-n
vermuturi,
Voi admira mari flenduri din fusta ta de stambă,
Canari pletoși cîntîndu-mi cu tril de marmeladă,
Și mestecînd crenguțe voi arunca în ladă
Melci gîtuiți zburdalnic c-un vechi fitil de lampă!
Iar către seară, tandru, voi aduna din iarbă
Sînii tăi smulși și capul cu părul lung de-un
metru
Și coapsele voioase, ștergîndu-le de barbă,
Spre-a le păstra-n borcane cu căptușeli de

fetru,
Dovezi pecetluite în saramure fine
Că mi-ai iubit motanul mai mult decît pe mine!

“

”

DEFĂIMAREA REPARATEI (II)

Chivernisită țăță, dacă-ți pup
Laba piciorului sau laba mîinii,
Nu te-nșela. Au nu știi că stăpînii
Din mult plictis din cinste se-nterup
Și milogind își terfelesc ei crinul
Ce pe blazon mereu stăruie pur?
Cum crezi că unui Domn tu poți
Destinul să i-l înghiți cu lacomii tăi nuri,
Cățuie dătătoare de miasme,
Tu care faci și dintr-un fruct bordel
Și născocеști iubiri tot mai altfel
Pîn' ce plămînii ți se-neacă-n astme?
La tine vin ca la un Antihrist
Și-apoi promulg bule de aur, trist!

CÎNTEC DE TOAMNĂ

Trebuie bine-nțeleș anotimpul:
Miresmele sînt pentru morți.
Trebuie bine-nțeleș anotimpul
Prin care nările,
Ca pe un suflet ucis,
Ți le porți.

“

”

DULAPUL ÎNDRĂGOSTIT

Mult timp Julien Ospitalierul (pe atunci logodit în taină cu ștampila Adelfina) și-a ținut hainele, o cămașă și un pantalon de doc, pentru a le păstra prospețimea și sfințenia galantă a răcorii în țesuturi, într-o fîntînă din fundul grădinii sale sferice. (Nu-și construisese încă fîntîna din sufragerie, în care s-a și coborît definitiv apoi.) De la o vreme, obosindu-l trambalarea rituală a veșmintelor, în fiecare dimineată și seară, cu ajutorul ciutुरei, și incomodîndu-l faptul că toți știau cînd se dezbracă (îngerii își luaseră obiceiul de-a vesti, prin sfîșietoare tangouri cu figuri, executate în verandă, momentul în care J.O. desfăcea din cheutoarea mîhnită a gulerului cămășii primul nasture, cel capital!), de la o vreme, deci, se gîndi să-și cumpere un dulap. Și

l-a adus în casă într-o după-amiază incertă de aprilie, cu cerul plisat fin și burlanele înfundate de melancolie, victorios dar istovit de efortul încărcării și descărcării din caleașca pusă la dispoziție de prietenul său, detectivul Arthur, aceeași caleașcă în care, peste cîtiva ani, proprietarul ei tandru și trist și-a plimbat iubita ideală pe coclauri, iar peste alt șir de ani, J.O. (detectivul Arthur nu mai era) a transformat-o în poștalion de bulion. Zgîrieturile cîrlionțate în formă de R, scrise de dulap pe panourile pudrate ale caleștii, au vădit în mod brilliant clarviziunea lui erotică; știa deja cum se va numi tulburătoarea femeie, cea cu trei sîni mistici și două suspine laice: Reparata! Băgîndu-l în casă, așezîndu-l tainic într-un colț ferit de debandada lentă a melcilor, măgulindu-l cu mănunchiuri de piedecute și bile rostogolite printre etichetele-i cafenii, grija majoră a lui J.O. a fost să-și

“

”

domine dulapul îmblînzindu-l. Fiindcă, de ce n-am mărturisit-o de la bun început: din lemn tare, aspru, sălbatic, cu fibre vijelioase și noduri hipnotice, dulapul era de-o bestialitate zvăpăiată. Murseca hainele îmbătat de foșnete, rupea curelele ca pe șopîrle, în căutarea unui sînge rece și vîscos, sfărîma nasturii cu plăcerea diabolică, mereu crescîndă, a desființării sidefului. Broaștele ușilor scoteau răgete minuscule, dar feroce; la apropierea mîinilor țîțînele visau, fremătînd, să zdrobească pătimaș, ca într-un delir osteologic: falange, falangete, falanguțe! Muchii ascuțite tînjeau după fruntea lui bombată. J.O. își dădu imediat seama că numai biciuindu-l în fiecare zi, cîteva ore, sistematic, pe dinafară și pe dinăuntru, ar reuși să-l supună, să-l facă să simtă umilința (sau bucuria) capitulării, intimitatea generoasă a hainelor umane. Dar, în marea lui blîndețe, nu

putea proceda astfel, își consultă prietenul. Detectivul Arthur — tocmai punea la punct schițele unei uriașe portocale cu zbat-uri — sugerează întîi o metodă perfidă de moleșire și viciere a incarnatului vînjos prin înlocuirea cuielor de oțel cu cuișoare, lucru dovedit practic imposibil datorită timidității lui J.O., el însuși vulnerabil la mirosenii; pe urmă îl sfătui să se autoflagezeze, îngenunchind în fața mobilei neînduplecate și monstruoase și cravașîndu-și umerii goi, către amurg, cu parfumuri dezgustătoare. După șase luni de chinuri (nările lui J.O. se dilataseră enorm din cauza penitenței pestilențiale, iar pielea-i înflorise corole crude, pline c-un lichid verzui, al disperării), dulapul, impresionat de suferința ce i se prezenta zilnic (cel puțin așa au crezut ei), s-a hotărît să accepte cămașa și pantalonul de doc în interiorul sumbru cîndva, acum parcă îmbujorat

“

”

de-o rouă îmbietoare. Cam tot atunci a apărut și Reparata: cei trei sîni mistici răspîndeau o lumină de dinainte de potop, suspinele ei laice lichefiau cristale! Însă nici J.O., nici prietenul său, detectivul Arthur, n-au bănuit adevăratul motiv al domesticirii. J.O., fericit că-și menține îmbrăcămintea intactă, nemaifiind obligat să poarte mănuși de șmirghel contra țîțînilor ce deveniseră moi și muzicale, nici nimbul greoi, prea călduros, ce-i protejase fruntea de muchii, trăind din ce în ce mai absorbit în studiul dureros al balanțelor melifere, n-a aflat niciodată nimic. Detectivul Arthur a auzit, dar mult mai tîrziu, abia după ce dispăruse în vechiul său Ford pe întinsele domenii ale rezervației naturale de înger, din chiar lira îngerului Emil Brumaru, despre pasiunea adîncă și mistuitoare pe care dulapul a făcut-o pentru Reparata din clipa bleu-jandarm în care dînsa,

fără să-i pese de consecințe, și-a agățat, indiferentă, de un mîner de-al lui, calzi încă, transpirați ușor de-o fugă grațioasă prin ierburile lungi ale deziluziei, ciorapii de mătase țiuitoare. Au urmat, povestea îngerul Emil Brumaru celui care nu mai era decît o fermecătoare amintire vesperală a lui J.O., au urmat spunea el, surîzînd lilial, într-o veșnică irizare a sufletului, au urmat repetă iar, incantatoriu, levitații dezordonate, mînjirea celor trei sîni mistici cu dulceață, dezbrăcarea înduioșată a Reparatăi, prăbușirea ireversibilă a dulapului din regnul vegetal în cel animal...

((

))

GÎNDITORUL MONDEN

(1998-2000)

DEVIS GREBU

CÎNTEC

Fluturile se muncea,
Scopt, să-și miște aripa
În rășina aerului.
S-a-nchis ușa raiului.
Pe pământ rămîne-vom,
Fără șarpe, fără pom,
Eu trîndav, tu-n carnea macră
Plină de-o mlaștină sacră,
Ci doar cu-al soarelui fruct
De-amurg în raze reci rupt...

CÎNTICEL

Și-am încălecat pe-un fruct
Și v-am spus basmul abrupt,
Și-am încălecat pe-un franjă
Și v-am spus roua oranj,
Și-am încă încălecat
Pe-o rază de soare lat
Și în ceruri am intrat.
Că de-atîtea-ncălecări
Nu mai am nici azi, nici ieri,
Ci doar mîine și poimîine,
Bînd răbdări și mîncînd rime...

“

”

CÎNTICEL

Parfumurile după ploaie
Ne bagă degetele-n nări.

Un kilogram de fluturi putrezi
Iubita are în cămări

Din care cu delicatețe
Servește triștii musafiri.

Pohohoeții mor de coșuri
În toiul marilor iubiri!

CÎNTEC

Eu te-am iubit.

.....

Cu pînze de lacrimi pe față,
Tăcut am trecut și ferit.

.....

Dar pentru asta
Nu trebuie să sufere nimeni...

“

”

CÎNTEC

Giuvaer mare și alb,
Trupul cald ți-l port în suflet

Pînă clipele îmi scad
Și-amurgul se-ableacă, umed,
Fără vînt, ci-n răsuflarea
Năruită dinspre înger
Cînd îi bîntuie mirarea
Că-s tociți și n-au răsfrînger
Să-mi mai dea har să mă-ncumet
De-a scri-n rochii, fald cu fald,
Cît cîntecul nu mi-e putred.

Giuvaer mare și alb,
Trupul cald ți-l port în suflet...

FABULĂ

Andromaca mulge vaca.
Vaca linge Andromaca.
Andromaca bate vaca.
Vaca-mpunge Andromaca.
Andromaca-mpușcă vaca.

Morala:
Ce-ai facut, fă, Andromaca?
Uite, nu mai este vaca!!!

SFAT

Nu mai bate cu degetu-n arbori.
Cine știe ce duh te aude.
Scufundată-n tulpina lui caldă,
Te-ar cuprinde cu brațele-i crude.
M-ai uita. N-aș putea nici măcar
Pumnul mic ca pe-un fruct să ți-l mușc
Pofticios dintre frunzele vii.
Fii cuminte. E-n tine un suflet
Jucăuș ca în mingi și copii...

SFATURI NAIVE

Rujează-ți dinții în albastru.
Fii blondă și cu limba mov
Prelinge-n mine-un fin dezastru
Cum sub icoane, în alcov,
Infantele, în dulci poziții,
Cu gravii Granzi ai crudei Spanii,
În umbra Sfintei Inchiziții
Făceau spumoase pățanii.
Și nu uita prepelicarul
Să ne privească, –un papagal
Să cînte psalmi, ciupind mărarul,
Iar tu să urli muzical
Și-apoi la clavecin, măiastru,
Să-mi sui în rai sufletul zob.
Rujează-ți dinții în albastru,
Fii blondă și cu limba mov...

“

”

POVESTE

M-am întors de unde-am fost
Și-acum vreau să-ți povestesc.

Raze vechi cădeau cu rost
Peste-un trup dumnezeiesc
Care chiar al tău era,
Cu șolduri, cu sîni cu gură,
Și-alături se mistuia
Viața-mi, mură după mură
Numărată pe de rost
De-un crin, și isteț, și prost,
Schimbînd roua-n colb firesc.

M-am întors de unde-am fost
Și-ncerc, blînd, să-ți povestesc...

POVESTE

După dulci și lungi gîlceve,
Ne-am oprit lîngă un han.
Plîng izvoare diafan,
Cărăbușii mor în steve.

Blînd s-a aplecat o floare:
“Eu te știu ce singur ești;
Bea-mi aromele din cești
Și-o să uiți tot ce te doare.”

Mi-a șoptit și iarba: “Du-te,
Pentru ce-ai rămas bolnav?”
Roua murmură suav:
“Viața trece pe tăcute...”

POEM

Timpul orele își plimbă
Îmbrăcate în civil.
Dintr-un câine curge-o limbă.

Apoi trece-o săptămână.
Cuiul intră în perete
Și găleata în fântână.

Și-n bucătăria pură
Cănille se coc și-așteaptă
Atârând cu apa-n gură.

ECUSON

Îți trimit un ecuson,
Cel mai gingaș și mai trist.
E barat cu bulion
Și-n triumghiul de deasupra
Are-un melc cu crucifix
Care ține pe un corn
Patru fluturi ce-și beau supă
Cu cravatele la fix.
Iar în cel de dedesubt,
Lîngă-un domn cu portocală,
Patru rîme pentru supt
În clipe de plictiseală.

TRANSCRIERE

Degeaba-mi stau pe clanța de la ușă
Și-mi cîntă porumbeii: úgul-úgul,
Vreau sînilor tăi albi să le simt jugul,
Prinde-mi cu părul viața-n dulci cătușe.
Și lasă-mă să-ți scriu umil pe rochii
Și fructe mari să umplu cu lumina
Liturgică. Nu mă lovi cu ochii,
Fii ca-n dulapuri calde o diftină
Pe care, trist, în orele de-amiază,
Un înger cu melon o vizitează...

“

”

TRANSCRIERE

Te-ademenesc cu pandișpan și zahăr,
Și-n ani bisecți cu ouă de furnică,
Miresme-n samovare lucii scapăr,
Să-ți văd șoldul țicnit și glezna mică.

Îți caut cu migală ceafa-n părul
În care-agrafe ard și mor panglice,
Rostogolesc din biblii groase mărul
Spre tine ca veșmintele să-ți pice.

Și ne iubim bezmetici, albi de pudră,
Elastici, fumegoși, crud sfîșiați
De fluturi ce scot țipete și zburdă
Imenși prin hăul ceștilor cu zaț.

TRANSCRIERE

A fost un timp cînd vă spuneam și vouă
Umila mea părere despre rouă.

Și chiar purtam, topită-n fragi, pe scuturi,
Umila mea părere despre fluturi.

Iar uneori v-a speriat puțin
Umila mea părere despre crini.

Și parcă și acum plutește-n burg
Umila mea părere despre-amurg...

TRANSCRIERE

Am file moi de apă în găleți,
Jileci cu molii dulci în piepți de puf,
Cutii de pudră-n care îngeri fleți
Se tăvălesc pe burtă și fac: buf!

Fotolii ce atrag prin șiretlic,
Mărare scumpe în calești de sos
Și lîngă vechi ibrice cu tuflic
Amiezi momite într-un glob lucios.

Dar numai tu cu sînii mari mă tulburi
Cînd leneșe și fără drept de-apel
Amurgurile urcă lin prin tuburi
În sufletul meu trist de dovlecel.

TRANSCRIERE

Să risipim culorile cu ochii
Și cu urechea sunetele vagi.
Să fim, o, mai ales striviți de rochii,
De portjartiere, de sutiene dragi,

De căptușeli lucioase de mătase,
De buzunare-adînci pline cu nuci,
De lungi fermoare rupte ce ne lasă,
Cînd se desfac pe șoldul tău, năuci.

Să fim deci limpezi, puri, uimiți de viață,
Ferfeniți de umbre și lumini,
Un nătăfleț iubind o nătăfleată,
În miezul trist al unui vechi goblin.

TRANSCRIERE

Copilă dulce, rîma trece,
Drugii de rouă se topesc,
Un fluture cu burta rece
Plutește-n ceaiu-mi chinezesc.

În burg din zidurile calde
Picură-ncet cuie de fier,
Șopîrlele înghit smaralde –
Le domnului bijutier.

Și iarăși sufletu ni-l pierde,
Pe străzi întortocheate lin,
O balama pictată-n verde
Și care scîrîie-a destin.

TRANSCRIERE

N-aș ști să spun mireasma
De n-ar pluti-n cearceafuri
Adînci părul tău negru
Sub raze, somn și prafuri.

Pustie-ar fi urechea-n
Pavilionu-i crud.
Dar îți lovești paharul
Ușor de dinți, și-aud.

Și-ar trebui de lume
Ochii opaci s-ascund.
Treci tu: caleașcă-i ora
Cu-aprins blazon rotund.

“

”

TRANSCRIEREA TIMPULUI

E timpu-nvinețit pe-alocuri,
Pe unde zilele sînt reci.
Cuminți traverse, linii seci:
Destul! În sufletul meu toate
Iubirile îs deraiate!

O, fluturi, inimi desfrîdate!

TRANSCRIEREA CLIPEI

Ce corp subțire are clipa!
Eu sînt naivul ei copil,
Parfumurile le distil
Ca limbile unui pistil;
Și mobilele ondulează,
Sînt munți în cărți de geografie,
Uimit susțin pe mîini o vază
Și-o duc plîngînd în dreptul frunții...

“

”

TRANSCRIERE

La iubita mea la poartă,
Amor trist, viață deșartă,

Stă o păuniță moartă,
Amor trist, viață deșartă,

Drept în piept de roua spartă,
Amor trist, viață deșartă,

Fluturii să și-o împartă,
Amor trist, viață deșartă...

PLIMBĂRI

Roua
Se plimba cu șarpele boa.

Nuiaua
Se plimba cu catifeaua.

Durerea
Se plimba cu mierea.

Dar tu,
Cu cine te plimbi, psihi-mu?

“

”

GÎNDITORUL MONDEN

Dacă numai crinul
Vrea gură de crin,
Îndulcindu-și chinul
Parfumului lin,

Dacă numai cana
Cerea altei căni
Să-i deschidă rana,
Răni sîntem pe răni,

Miere ruptă-n miere,
Îngeri palizi, o!
Strivind cu plăcere
Coropișniți bleu!

BIBLIOTECA

În biblioteca asta e
Mai bine decît orișunde.
Un crin în gură îmi pătrunde,
Roua se sparge repede,

Bat îngerii, cu nimbu,-n aer
Cuie de aur, sîni plutesc,
Sînt cel mai animalic fraier
Lîngă un trup dumnezeiesc;

Și nici nu înțeleg de ce
Și cine dulce îmi răspunde!
În biblioteca asta e
Mai bine decît orișunde...

«

»

CALIGRAFIE (2)

Mi-ai sosit la ușă ca un înger
Cu aripile ascunse-n suflet
Și-ai șoptit din prag atâtea plângeri;
Ca să le însemn de-abia mă-ncumet.

Mi-ai vorbit de roua ce-ți lovește
Gleznele când treci prin ierburi fine
Și de melcii păcătoși, firește,
Moi suindu-și frageda rușine

De pe pulpe-n raiul strîmt și umed,
Blînd ferit de rochia-n răsfrîngeri.
Mi-ai sosit la ușă ca un înger
Cu aripile ascunse-n suflet...

CALIGRAFIE (3)

Nu doream nici o căpătuială
De la trupul tău de carne dulce.
Mi se-nvinețise, de sfială,
Mușchiul verde peste buturuge,

Și-i căzu ciupercii pălăria-n
Balta de sos negru, iar un flutur
Liniștea-ntre raze gălăgia
Soarelui. Priveam ca la-nceputuri

Cum pășești spre mine-n pielea goală
Și cum roua sufletul ți-l zmulge.
Nu doream nici o căpătuială
De la trupul tau de carne dulce...

“

”

CALIGRAFIE (5)

Clipele-s rupte ne-nterrupt
De trupul tău cu iz de fruct
Ce-i despica deplin în două
Unde-i o mlaștină de rouă.

Gîndul mi-e frînt de-un melc abrupt,
Simt soarele cum mov ne plouă,
Oh, raiul de omizi e supt
Și aerul greu, dedesubt,

Viclean ni se așterne nouă
Și ne îndeamnă. Spațiu-i zmult
De corpul tău cu iz de fruct
Ce se despică crud în două...

SEPTEMBRIE

Mă strădui să țin hățul la cuvinte.
Prea nărăvașe-s. Mă răstoarnă-n tîrg.
Ci ele, zvăpăiate și-n fierbinte
Tropot pornesc spre-a-ne strivi
de-amurg.

Le bat aiurea cu biciușca-mi veche.
Odrasle cărnii și dulceții sînt!
Îmi zbîrnîie un înger în ureche
Degeaba: bărzăune cu miez sfînt.

Căci dînsele-s șoldii, la sîni au sfîrc,
Silabele-n buric vor să-și alinte.
Mă strădui să țin hățul la cuvinte.
Nepotcovite-s. Mă răstoarnă-n tîrg...

“

”

ÎNTREBĂRI NAIVE

Iubita mea, ce am, ce ai,
De bem cești după cești de ceai,
Vorbind despre motani și cai?

Iubita mea, ce ai, ce am,
De punem pătura în geam
Și ne uităm fix la divan?

Iubita mea, ce fac, ce faci,
De-atît de-adînc sufletu-ți tragi
În trupul cu picioare dragi?

SCRISOARE

Surioara ruptă-n franj,
Iartă-mă că-ți fac deranj,

Dar de cînd gîndu-mi cutreieri
Am aprindere de creieri,

De-mi trebuiesc oblojeli
În fierturi și-n abureli

Să-mi dreg tristețile grele
Cu ciorbă de ciocănele

Și absența mea-ntr-a ta
Acum și de-a-pururea...

“

”

ȚIPĂȚ

Iederă, iederă,
Peste geamuri scapără!

Lumina-mi împiedecă,
Raza nu-mi mai apără
Sufletul, sufletele,
Căci am multe-n mine,
Îmbîcsite, umede,
Prietene, străine.
Viclenind se cațără
Îmi dă miere, fiere dă...

Iederă, iederă,
Peste geamuri scapără!

CÎNTEC DE ADOLESCENT

În carnea noastră fragedă doar vîntul
Își pune gura moale ca un crin,
Și străvezii doar sufletele vin
Și roua să ne mîngîie veșmîntul.

Pășim uimiți alătura de cerbii
Catifelați, cu gîndurile crude,
Și pasul nostru umed îl aude
Numai urechea florilor și-a ierbii.

Dar uneori tristețea ne încearcă
Primejdios, cum miezul unor nuferi
Lopata de pe-o margine de barcă.
O, prospețimea de-a putea să suferi...

CÎNTEC

Să intri în odăi din care nimeni
Nu te mai scapă.
Unde e totul proaspăt ca-n mărar,
Unde sînt căni cu apă!

Încet să te scufunzi pîn' la mătăasă
Unui veșmînt uitat de o femeie
Deasupra căruia se zbate străvezie casa...

CÎNTEC

Floare limpede și grea,
Cu trupul într-un pahar
Așezat pe masa mea
Din lemn de ienibahar,

Lasă-mă hain să-ți smulg
Sufletul cu nările
Și pe urmă să-mi încurc
Prin lume cărările...

ÎNTÎMPLĂRI

Se întâmplă să-mi cadă-un fruct în mînă
Neatins decît de inocența mea,
Să-mi izvorască pragul, cheia-n ușă
Să înflorească mi se întâmpla.

Și cum eram și neatent și-aproape
De mine orice astru se rotea,
Tăiam candid cu borul pălăriei
Cîte un soare fericit, cîte o stea...

CALIGRAFIE DE TREFLĂ

Iubirea, șareta cu mere,
Prin sufletul nostru trecu.

Din staule dulci de-amintire
Vițeii ne cheamă cu muuu,
Copaci-și procură jobene
De brumă și mor eleganți,
În cărți de ghicit, către seară,
Sînt Dame iubite de Fanți,
Și-n cești de cafea armistiții
Pe care le știi numai tu.

Iubirea, șareta cu mere,
Prin sufletul nostru trecu...

«

»

CALIGRAFIE (4)

Bat căpșunele în cuie
Lîngă sînii tăi răscopți,
Pe sfîrcuri să nu se suie
Să-ți sugă sîngele. Porți

Cu lacăte strîng. Mari șolduri
(Ce ar zăpăci chiar crinii
Lacomii să îi prindă-n bolduri
Lungi cum razele luminii)

Miști. Carnea-i zemos-gălbuie
Cu paingi din pînze storși.
Bat căpșunele în cuie
Lîngă sînii tăi răscopți...

CALIGRAFIE

Cu iubita mea în buzunar
Azi mă plimb prin lume ca un mahăr
Sufletul în gură-i tot amar,
Vorbele-mi sînt însă numai zahăr.
Contele de Monte Cristo nu-i
Mai bogat și strașnic decît mine
Cînd pe străzi pestrițe trec hai-hui,
Scos din pepeni de șampanii fine.
Căci comoara asta-i mai de preț
Decît munți de aur și smaralde.
Degetele albe îmi răsfaț
Peste trupul ei cu izuri calde.
Și-o miros pe-ascuns în cîte-un bar
Și cu dînsa viața lin mi-o apăr.
Cu iubita mea în buzunar
Azi mă plimb prin lume ca un mahăr...

“

”

CALIGRAFIE

Sînt prea cuminte azi. Mi-e lene
Să-ți prind călcîile mirene,
Gălbui ca fildeşul debil
Iard șlefuit de-un melc agil.

De-aceea sorb cești de oloi
Și, cast, le pun pe sînii moi,
Sătul de crudul tă răboi
Făcut de șoldurile-n toi.

Și mă întind către o clipă
Ce scapă dintre-oglinzi și țipă
Că nu se vede, nu se simte,
Ci doar miroase a veșminte
Spumoase, calde, zmulse-n pripă...

COUNTRY

Printre calde, dulci virtuți,
Ai pe-aceea că săruți,
Din zbor, fluturi surdo-muți,
Rătăcind, miez după miez,
În molatice cirezi,
Către-amurg dinspre amiezi.
Și că-i pipăi pe aripe
Pînă ce încep să țipe
De plăcerea clipei țiple
În care trupul și-l frîng.
Și-apoi vin și eu și-i strîng,
Cu fărășul la oblînc,
În grajduri adînci... și plîng...

((

))

CALIGRAFIE

Erai atît de tăcută.
Păzeam trupul tău, cald lingou
De carne-ntărită-n popou,
Dar moale-n cărarea pierdută

Sub fusta-n creți țanțoși. Cafeaua
Făcea să se miște perdeaua;
Băteam fluturi mopși cu nuiua
Pe care nicicînd nu aș da-o.

Cu ea prefăceam, blînd, un bou
În rouă, sau mură, sau ciută!
Erai atît de tăcută.
Păzeam trupul tău, cald lingou...

CALIGRAFIE

Erai atît de frumoasă!
Cădeau linguri largi de pe masă
Să-ți prindă miresmele sacre
În palma lor grea de argint

Cînd, lin, cu picioarele macre,
Treceai, în dulci tîlcuri de-alint,
Prin îngerii strînși de-o zi deasă
Anume la mine în casă.

Erai atît de frumoasă
C-aproape-ncetam să-ți mai simt
Privirea, ci numai o rouă
Regală. S-o bem pe din două
În scorbura timpului sfînt...

CALIGRAFIE

Cu cât te apropii de mine
Ți-s mâinile parcă mai lungi
Și părul e-o miere de-albine
Cu care, lin, trupul mi-l ungi.

Și sînii se umflă cât șoldul,
Și coapsele-n ceruri plutesc.
M-așează-n genunche imboldul
De-a-ți pune-un sărut pămîntesc

Pe carnea prelinsă-n rășine
Pe-alături de scorburi adînci.
Cu cât te apropii de mine
Picioarele-ți parcă-s mai lungi.

CALIGRAFIE

Erai atît de înaltă
Și-atît de subțire. Purtai
Doi sîni într-o parte și-n alta
De suflet, cu boturi de ceai.

Și-abia ajungea pîn' la nara
Mea plină de fluturi mirosul.
Credeam că mai știi stoarce sosul
Parfumului crinilor seara.

Ci roua-și lățise-n praf balta
Scurmată de rîme, nu-n rai.
Erai atît de înaltă
Și-atît de subțire. Purtai...

CALIGRAFIE

Pentru Mi-Mi cea Isteață
Ca nodul făcut la ață
Nu mă mai interesează
Ce tristețe port la bază
Cînd sorb lung, în vechea-mi urbe,
Un borș de fasole curve.
Căci dacă o fi să pier,
Am la tine cazier,
Cu chimicul, pe chiloți,
Scriș ca să priceapă toți
Handralăii
Și debili
(Pupa-ți-aș, sub fînul clăii,
Petala zambilei
Și...)
Că-s Poet, Mi-Mi!!

ALIFANTIS

Alifantis, Alifantis,
Toate Doamnele galante-s!
Din rouă freacă smîntîni
Între coapse și-ntre sîni
Și-n burice-adînci clocesc
La melci oul boieresc.
De aceea nu abdic,
Ali Fan, de la nimic,
Deși mă apucă frica.
Trece, trece trăsura,
Mușuroiu-și bea furnica,
Loboda-nfundă burlanul,
Cade clipa, ziua, anul,
Drumurile numai pante-s,
Alifantis, Alifantis...

((

))

CLIPA LIMPEDE

*Ma faim, Anne, Anne,
Fuis sur ton ane.
(Rimbaud)*

Deci am rămas noi doi.
Față în față.

Ți-s sînii goi,
Mijlocul ca o ață
De care-atîrn',
Gata s-o rupă,
Coapsele,-n turn,
Ca într-o cupă
Grea c-o dulceață
De un reavăn soi.

Deci am rămas noi doi,
Față în față...

EXEMPLU DE BOCET

Se citește pe un tiv
De furou alternativ.

De cînd îți tot scriu irmoase
Mi-a ajuns pielea la oase,
Burta s-a lipit de șiră,
Plămînul gîf-gîf respiră,
Mi s-a-mpotmolit ficatul,
Cu-amor sterp găuresc patul,
Limba-n gură-mi stă de-a latul,
Dintîi rădăcinile
Și-au scos din gingii
Și se zbat gherghinele-n
Zori liliachii...

“

”

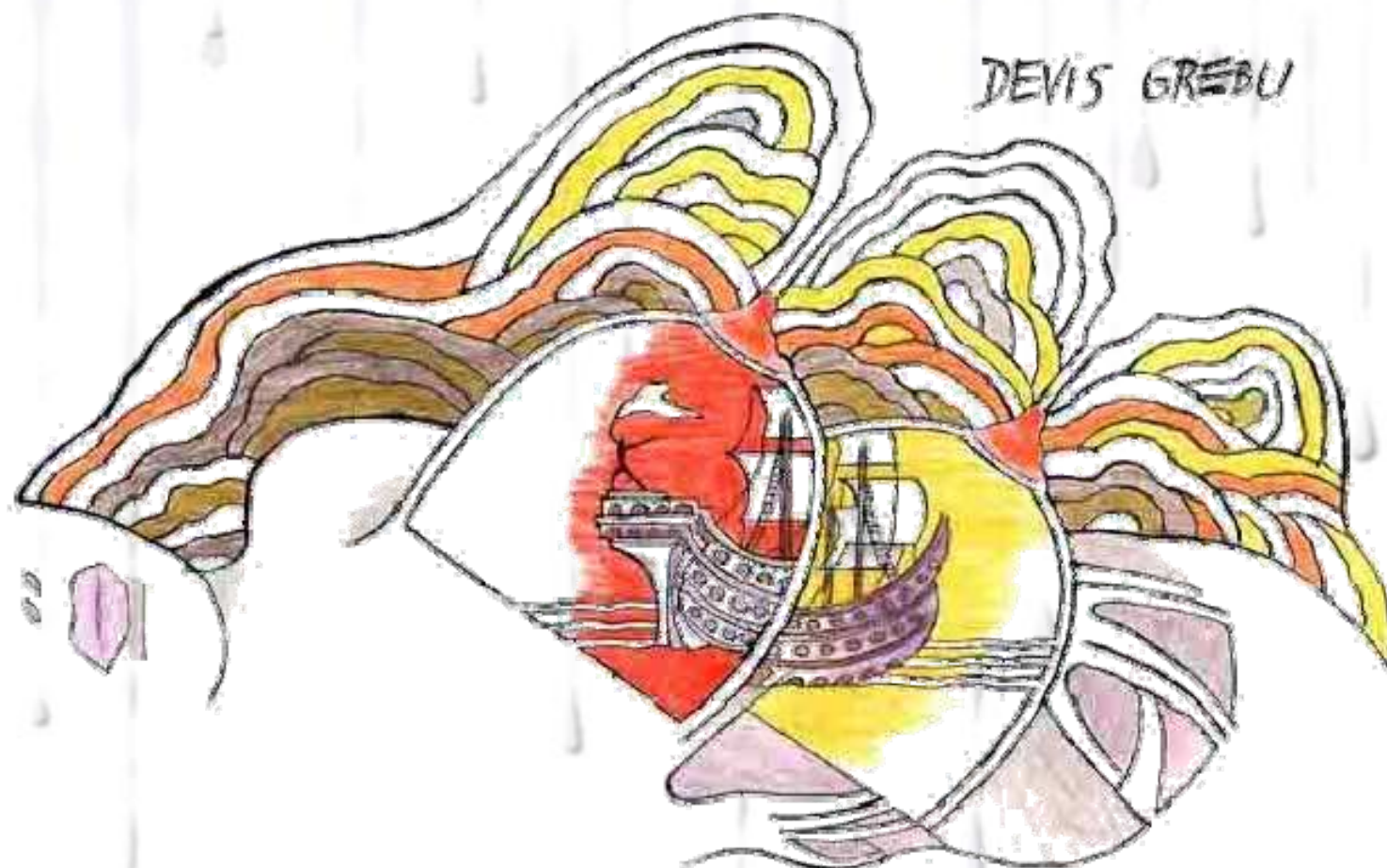
ELOGIU

O, sîni de geniu!

Globuri de smirnă
Tare-au fost purtate

De corăbierii
Dintr-un alt mileniu,

Spre-a le putea abia acum
Din bluză scoate!!

«

Cuprins

»

BOCET DE ÎNGER

Rodul săptămînii
Cade-n palma mîinii
Și mi-l iau străinii
Și mi-l duc departe.
Roua mi-o desparte
De cîntec și carte.
Lumina mi-o plimbă
Pe-o uliță strîmbă.
Flaut schimbă-n drîmbă
Țipînd a rușine.
Și-mi rup de pe mine
Aripile fine...

ELOGIU (2)

O, șold împărătesc!

Ligheanul de cleștar
Îl înconjoară

C-o rouă bleu
În care ți-l clătesc

Doi îngerî orbi
Ca ochii să nu-i doară!!

“

”

RUGĂCIUNE LAICĂ

Fă-mă, viață, ce mă-i face,
Roua strînsă-n poloboace,
Iubita să se dezbrace
Să-și spele dalbele crace.

Și mai fă-mă și nuiiele
Să-i mîngîi sînii cu ele
Pînă sfîrcele i-s grele
Și-i cad ca bila-n ulcele.

Și-apoi fă-mă înc-o dată
Dulce ucigă cu plată,
Să-i împușc caleașca-n roată
Dragostei ce mi se-arată,
Iată!!!

RUGĂCIUNE LAICĂ

Micșunea căzută-n lapte,
Hai să ne-ntîlnim la noapte
Și să ne iubim frumos
Pe-o saltea pusă pe jos
Din lînă de merinos.
Să-ți iau coapsele-amîndouă
În palme ca pe un crin
Plin cu piper fiert în vin
Și la ele să mă-nchin:
Dă-ne nouă...
Dă-ne nouă...

“

”

30 X 2

Corabie cu piper,
Prin ce vrajă, ce mister,
Mi-a intrat în inimă
Cîrma ta cea minimă,
De-am rămas trăsniț și fix
Ca Hristos pe crucifix,
Cu glezna și mîna-n cuie,
Cuișoare de duduie?
Gîndurile-mi sînt în spini
Delicați și foarte fini,
Ochiu-i plîns, gura mi-e arsă.
Cînd o să-mi surîzi, întoarsă
Din coapse, de la portiță
Fragedă, de dormitor,
Încleiată în amor,
Actoriță?

POEM EPIC

Profesorul de algebră
Citea cărți și făcea febră.

Cine vine cu mașina?
Reparata! Melentina!!

Profesorul pune-o placă.
Amîndouă se dezbracă.

Tremura pe-a' lor popou
Bucățică de furou...

“

”

POEM EPIC (2)

Reparata ia mașina
Și se plimbă ca felina.

Iat-o vede Adrian
Care este Căpitan.

Ea, simțind că e privită,
Dintr-odată se excită

Și frînează. El se-nclină.
Cîntă muzica-n grădină...

POEM EPIC (3)

Vine trenul. Impegatul
Părăsește-n grabă patul.

Ia chipiul, ia paleta
Și o lasă-n pat pe Veta

În gură c-o portocală.
Ce greșeală! Ce greșeală!!

Ceasulu-i iese minuta
Din cadran și... huța-huța...

“

”

POEM EPIC (4)

Regia: Benoit Vitse

Reparata și cu J.O.
Jucau seara domino.

Reparata trage-o dușcă
De smîntîină și se-mpușcă.

J.O. aleargă în fiord
După medicul de cord...

DEODATĂ

Pentru Luciana

La temelia cării e o lumină grea.
În cană clipocește lin apa din cișmea
Și eu încep dintr-însa încet și trist a bea.
Amurgu-mi cade-n suflet, prin geam, ca o boia.
Mai pot să flutur mîna o clipă și abia
Mă-ntorc, oh!, totu-n casă se
Înverzește-așa
De mov încît cu cana mă-nalț ușor...
Și... pa!

«

»

BLUES

Pentru Johnny Răducanu

Noi rătăcim uimiți
Că nu ni se întâmplă
Nimic, dar într-o zi
Vedem c-o rază strîmbă
Și-atunci prin pădii
Lovite moale-n tîmplă
Noi rătăcim uimiți
De tot ce ni se-ntîmplă...

BLUES

Mergeam pe-o frunză
Uriașă de castan.

Mi-e frică să nu cad,
Mi-ai spus.

.....

Și-acum stau iarăși singur
Și îți scriu un blues...

“

”

BLUES

Nu te grăbi, mi-ai spus.
Nu m-am grăbit.

.....

Și-acum stau singur
Și îți scriu un blues,

Pe masa udă de cafea,
Cu un chibrit...

* * *

Interpretează Florian Pittiș

Erai atît de subțire!
O frînghie, oh!, cu un nod
De carne. Flămînd matelot,
Pe care chiar Lautréamont
Mă tot îndemna să-l deznod,
În mijloc de mare pustie,
Desigur, și-n plin naufragiu,
În sticl-aruncîndu-mi mesagiul
Cifrat, scris pe piei de scrumbie!!
Meduze sorbeau vechi legende,
Balene pluteau suculente,
Ci tu, clătinată-n neștire-n
Musonii pîndiți de zefire,
Erai atît de subțire...

«

»

NUMĂRĂTOARE PENTRU PUȘTOAICE ȘI BABALÎCI

O,
CE
LUCRU
PASIONANT!
PORTOCALA
INTRĂ-N
TROMPĂ,
TROMPA
INTRĂ-N
ELEFANT!!!

THRILLER EROTIC

Iubito, divin,
La tine mă-nchin
În genunchi.
Hai,
Fă-mi hatîrul:
Pune-ți sînii pe-un trunchi,
Să ți-i tai
Cu satîrul!

“

”

CÎNTEC

Floare grea, scaiete mov,
La cine să mă mai rog?
Frunzele dospesc în plop,
Crinii vestejesc în stog,

Melcii cară ziduri vechi
De case-nvîrtite-n aer,
Fluturii, rele perechi,
În lumină se încaier,

Nu a dragoste, nerod
Aripe făcîndu-și zob.
Floare grea, scaiete mov,
La cine să mă mai rog?

«

»

CÎNTEC

Ascultă-mi cuvintele
Șoptite-n amurg:
Dezbracă-ți veșmintele
Cînd luneci prin burg

Cu trupul, corabie
Umflîndu-și în vînt,
Mari, sîinii. Abia de e
Un prag pe pămînt

Sub zare. Incintele-n
Praful rîmele-și scurg.
Ascultă-mi cuvintele
Șoptite-n amurg...

DESPRE CRIN

Ți-am adresat o întrebare: Crinul
E-un animal din vremuri de demult
Trist transformat în frăgezimi de chinul
Extazului îndelungat? Te-ascult.

Și mi-ai răspuns: Oh, crinu-i animalul
Cel mai pios, îmbrobonat de-amor
Poartă jiletică proaspătă ca valul
Și-n loc de gură are un izvor

Cu tari miresme, uneori fatale
Dacă-l aduci în silă lîngă pat;
Iar limba-i se-ndulcește-ntre petale
Ca într-un bot de miel cîrlionțat.

«

»

BASM

Copil al blîndului Soare Apune,
Veneam spre tine ca o rugăciune.

Mă aşteptai. Erai frumoasă, dulce
Ce trebuia alături să se culce,

Nu în pămînt, ci-n aer, mult deasupra
Crinilor care-şi înclinau, grei, cupa.

Căci hărăzit de basm ți-am fost. Și-anume,
Copil al blîndului Soare Apune,
Veneam spre tine ca o rugăciune...

“

”